

Arrest

nr. 266 276 van 6 januari 2022
in de zaak RvV X / IV

In zake: 1. X
                      2. X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat G. GASPART
Berckmansstraat 89
1060 BRUSSEL

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X en X, die verklaren van Salvadoraanse nationaliteit te zijn, op 12 augustus 2021 hebben ingediend tegen de beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 8 juli 2021.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 20 oktober 2021 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 25 november 2021.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken K. POLLET.

Gehoord de opmerkingen van advocaat F. JACOBS, die *loco* advocaat G. GASPART verschijnt voor de verzoekende partijen, en van attaché L. VANDERVOORT, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoeksters, die verklaren de Salvadoraanse nationaliteit te bezitten, dienen een verzoek om internationale bescherming in op 14 november 2019.

1.2. Verzoeksters worden op 11 mei 2021 gehoord door het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (hierna 'het CGVS'), bijgestaan door een tolk die het Spaans machtig is en in aanwezigheid van hun advocaat.

1.3. Op 8 juli 2021 neemt de commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (hierna 'de commissaris-generaal') de bestreden beslissingen tot weigering van de vluchtelingenstatus en van de subsidiaire beschermingsstatus.

De bestreden beslissing met betrekking tot R. A. S. E., eerste verzoekster, luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U verklaart de Salvadoraanse nationaliteit te bezitten en u bent geboren in San Martin (dep. San Salvador). Gedurende uw hele leven hebt u gewoond in het kanton Veracruz, Tonacatepeque (dep. San Salvador), eerst bij uw tante, vervolgens bij uw grootmoeder en uiteindelijk bij uw moeder. U heeft aan moeders zijde één halfbroer, J. E. M. R. (°2000), en één halfzus, E. P. M. R. (°2001; CG 19-26138; OV 8.948.141). Op 4 februari 2012 trouwde u met E. R. A. G., met wie u twee kinderen heeft, S. A. (°2012) en M. I. (°2018). Sinds jullie huwelijk gingen jullie samen wonen in Veracruz op enkele meters van het huis van uw moeder. Sedert de zwangerschap van uw dochter begonnen u en uw echtgenoot op relationeel vlak uit elkaar te groeien en in augustus 2019, toen u ontdekt had dat hij overspelig was geweest, beëindigden jullie de relatie. Jullie bleven evenwel bij elkaar wonen en zijn tot op heden alsnog gehuwd voor de wet. Qua scholing hebt u uw middelbaar onderwijs afgerond en bezit u daarenboven een hoger diploma industrieel bedrijfsbeheer. Deze laatste studie voltooide u in 2011. Daarna hebt u gewerkt als receptioniste en in de aankoopsector. Uw laatste job in El Salvador was als programmeur bij een farmaceutisch bedrijf.

Een neef van u, L. R., was sinds 2007 werkzaam bij de Salvadoraanse politie. Op een dag werd hij gewaarschuwd door collega's dat er bendeleden van plan waren hem te vermoorden. L. ging vervolgens een periode schuilen in een kerk en ook bij een priester thuis en daarna, een jaar na de feiten, vluchtte hij samen met zijn gezin naar de Verenigde Staten, waar hij een verzoek om internationale bescherming indiende. Omwille van ditzelfde motief trokken uw nicht Y. en uw neef D. (resp. zus en broer van L.), die tevens bij de politie in El Salvador werkzaam waren, in november 2020 naar Australië. Ook zij verzochten om internationale bescherming.

Zelf werd u in uw land van herkomst verschillende malen geconfronteerd met criminele bendes. In 2011 werd u overvallen op de bus. Een bendelid hield toen een mes tegen uw zij en stal uw gsm. In 2018 werd u onderschept door twee bendeleden toen u te voet op weg naar uw huis was. Opnieuw werd uw gsm afgenomen en deze keer werd u door een van uw belagers betast. In 2019 was u onderweg naar uw werk met de bus, wanneer er een bendelid opstapte die op zoek was naar een lid van de vijandige bende. Hij vroeg aan alle inzittenden of jullie iets gezien hadden. Ook uw zus E. kreeg te kampen met criminele bendes. Toen zij nog school liep, was er een jongen in haar klas die tot een bende behoorde en haar en haar klasgenoten herhaaldelijk aanbood om zich ook aan te sluiten. Verder worstelde uw zus in El Salvador met angsten omdat haar buurman tot een bende hoorde en er dikwijls bendeleden samenkwamen in diens huis, en ook omdat zij vaak schoten hoorde rond het huis.

U en uw zus E. verlieten El Salvador omwille van het volgende. Drie maanden voor uw vertrek werd u op het werk opgebeld door een onbekende persoon. Twee of drie dagen nadien kreeg u een tweede, vreemde telefoonoproep op uw privé-gsm. Deze keer vroeg uw correspondent naar El Chele; dat is de bijnaam van uw neef L.. Uw beller hanteerde een vreemd taalgebruik, anders dan dat van gewone mensen. Na deze oproep lichtte u een collega en de personeelsdienst van uw werk in en vroeg u hen om aan niemand persoonlijke gegevens door te geven. Ook werd u vanaf dan telkens naar de bushalte gevoerd door een vriendin. Later veranderde u ook uw gsmnummer en werd u steeds vergezeld tot aan de bushalte door uw oom of uw moeder. Later, op 12 oktober 2019, was u met uw zus E. onderweg om boodschappen te gaan doen. Jullie stonden samen te wachten aan de bushalte in de buurt van uw woning, toen er plotseling een minibusje halt hield. Er zaten twee bendeleden in, die beiden in het zwart gekleed waren en hun gezicht bedekt hadden. Een van deze inzittenden bood jullie een lift aan, hetgeen jullie vriendelijk weigerden. De man zei vervolgens dat jullie moesten instappen, iets waar jullie opnieuw niet op gingen. Hierop ging de deur van het minibusje open en stapte er een gewapende man uit. Door de schrik namen jullie een pas naar achter. Jullie belager gaf ook te kennen dat hij wist dat jullie familie bij de politie hadden en vroeg informatie over El Chele. Ook richtte deze persoon zijn wapen op jullie en dwong jullie in te stappen, doch net op dat moment arriveerde de bus aan de halte, waardoor jullie konden ontkomen aan jullie belagers en vlug naar huis renden. Daar aangekomen, realiseerden u en uw zus zich dat de maat vol was en beslisten jullie om samen het land te verlaten. Zes dagen later, op 18 oktober 2019, deden jullie aangifte van de ontvoeringspoging bij de Salvadoraanse politie. Op 6 november 2019 verliet u samen met uw zus en uw twee kinderen het land. Jullie reisden met het vliegtuig via Panama en Spanje naar België, waar jullie 's anderendaags arriveerden.

Op 12 november 2019 wendden jullie zich tot de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ) waar jullie een verzoek om internationale bescherming indienden.

Mocht u terugkeren naar El Salvador, vreest u te zullen worden ontvoerd door uw belagers van voorheen. U vreest eveneens dat zij u iets zouden aandoen, mede omdat u een klacht tegen hen hebt ingediend. In hoofde van uw kinderen vreest u enerzijds dat ook zij in het geval van een terugkeer zullen worden ontvoerd. Anderzijds vreest u in hun hoofde dat zij in El Salvador geen normale ontwikkeling zullen doormaken, omdat er in de buurt van uw huis gejaagd werd en uw kinderen daardoor binnenshuis moesten blijven uit angst voor het geluid van de gewerschoten, en ook omdat u zich in El Salvador onverdraagzaam opstelde tegenover uw kinderen ten gevolge van uw eigen angsten aldaar.

Ter staving van uw verzoek diende u de volgende documenten in: uw paspoort, de paspoorten van uw kinderen en het paspoort van uw zus (allen kopieën waarvan originelen gezien), uw identiteitskaart en die van uw zus (kopieën), een politionele aangifte (kopie), een algemeen document van de politie over de criminaliteit in de wijk Altavista, de ouderlijke toestemming waarin uw echtgenoot ermee akkoord gaat dat jullie kinderen El Salvador verlaten (origineel), een uittreksel uit het huwelijksregister (origineel), de vliegtickets van u, uw zus en uw kinderen (kopieën, originelen gezien), een politioneel rapport over de problemen van uw neef, een waarschuwingsbericht en zijn verblijfskaart in de Verenigde Staten (kopieën) en, tot slot, een psychologisch attest.

B. Motivering

Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat er onvoldoende concrete elementen voorhanden zijn waaruit een bijzondere procedurele nood in uw hoofde kan worden afgeleid die het nemen van bepaalde specifieke steunmaatregelen rechtvaardigt.

U verklaart te lijden aan angst, geeft aan dat u moeilijkheden heeft om zichzelf uit te drukken en details te vermelden (CGVS p.3) en u lijkt voorgaande ook te staven aan de hand van een psychologisch attest. Er werd u echter bij aanvang van het persoonlijk onderhoud aangegeven dat u steeds om extra pauze mocht vragen en dat u te allen tijde diende tussen te komen mocht u een vraag niet begrijpen of in het geval van onduidelijkheden (CGVS p.2). Bovendien blijkt uit de notities van het persoonlijk onderhoud duidelijk dat u goed in staat was om de vragen te begrijpen en om hier telkens een adequaat antwoord op te formuleren. Het persoonlijk onderhoud verliep overigens in normale omstandigheden.

Gelet op wat voorafgaat kan in de gegeven omstandigheden redelijkerwijze worden aangenomen dat uw rechten in het kader van onderhavige procedure gerespecteerd worden evenals dat u kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Voorts werd door het CGVS vastgesteld dat op basis van uw verklaringen niet kan worden besloten tot het bestaan van een persoonlijke vrees voor vervolging zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie van Genève of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming.

Uit uw verklaringen en die van uw zus E. kan worden begrepen dat de personen die u opbelden en jullie poogden te ontvoeren hierbij duidelijk vroegen naar uw neef bij de politie en informatie over hem trachtten te bekomen (CGVS p.11-12, 19; CGVS M. R. E. P. [voorts "CGVS zus"] p.14, 20). Uw zus verklaarde tevens dat uw neef in het verleden verwittigd werd door zijn collega's dat er een aanslag op hem en zijn familie zou volgen, dat hij vervolgens gedurende een jaar onderdook in El Salvador en dat hij uiteindelijk het land verliet in november 2017 (CGVS zus p.14, 16). Een specifiek incident of confrontatie kende L. niet (CGVS, p.16; CGVS zus p.17-18).

Hierbij moet voorafgaandelijk worden opgemerkt dat u noch uw zus E. enig document neerlegden om jullie familieband met deze persoon te staven. Het CGVS moet het dus louter stellen met jullie verklaringen waaruit voortkomt dat L. R. jullie neef zou zijn. Aangaande de persoonlijke feiten die u en uw zus beweerdelijk te beurt vielen, dient verder te worden vastgesteld dat deze allesbehalve aannemelijk overkomen.

Vooreerst is het bijzonder opmerkelijk dat de belagers van uw neef pas tweeëneenhalf jaar nadat hij van de radar verdween u voor een eerste keer aanspreken om naar hem te vragen, en dit via twee simpele telefoontjes zonder meer (CGVS p.17).

Indien deze benedeleden er werkelijk op gebrand waren om via u informatie over L. te verkrijgen, kan worden verwacht dat zij reeds in de onmiddellijke nasleep van L.'s verdwijning een beroep doen op u of andere familieleden. Echter, dat zij zo lang zouden wachten en u niet sneller een eerste maal opzoeken, doet vreemd aan. Vanuit dezelfde optiek is het bedenkelijk dat, hoewel u de telefoon inhaakte – en aldus niet inging op de vraag van deze personen (CGVS p.11) – u geen oproepen in die aard meer heeft ontvangen (CGVS p.17), en uw belagers er maar liefst twee maanden over deden alvorens nog eens toe te slaan. Helemaal frappant is dat, wanneer deze benedeleden u en uw zus in hun minibusje probeerden te sleuren, jullie naar eigen zeggen aan hen konden ontkomen door weg te rennen op het moment dat er een bus aankwam (CGVS p.12; CGVS zus p.12). Nadien zou er jullie niemand gevolgd zijn en kenden jullie geen enkele confrontatie meer (CGVS p.19; CGVS zus p.21). Deze gang van zaken overtuigt niet. Logischerwijze kan worden aangenomen dat, indien jullie belagers erop gebrand waren jullie te ontvoeren, zij dat gewoon zouden doen, temeer daar de bushalte waar jullie stonden te wachten in een verlaten zone gelegen was en er dus niemand was die hen belette om hun gang te gaan (CGVS zus p.12). Het CGVS kan niet inzien wat een aankomende bus daaraan verandert, zelf biedt u hier alvast geen verklaring voor wanneer u dat gevraagd wordt (CGVS p.19).

Daarnaast moet worden vastgesteld dat u en uw zus meermaals tegenstrijdige verklaringen aflegden over bovenstaande incidenten, waardoor de geloofwaardigheid ervan nog verder wordt ondermijnd. Wat de ontvoeringspoging betreft, gaven jullie op het persoonlijk onderhoud beiden aan dat jullie belagers jullie opdroegen om in het minibusje te stappen en dat één van hen een wapen bovenhaalde (CGVS p.11-12; CGVS zus p.11-12). Van fysiek geweld maken jullie allebei geen enkele melding in jullie relaas (CGVS p.11-12; CGVS zus p.11-12) en ook in de door jullie ingediende politieaangifte wordt dit nergens vermeld (zie documentenmap in administratief dossier). Gepeild bij uw zus of deze personen jullie probeerden vast te grijpen, herhaalde zij nogmaals bovenvermelde, namelijk dat het ging om louter verbale uitingen en het bovenhalen van een wapen (CGVS zus p.20). Wanneer deze vraag aan u gesteld werd, opperde u eerst dat u zich meent te herinneren dat er een kleine schermutseling was en gevraagd om dit toe te lichten, stelde u dat u denkt dat het bendelid zijn hand uitstak en jullie het voertuig in sleurde (CGVS p.19). Bij de volgende vraag sloeg de slinger weer om en beweerde u opeens dat u zich meent te herinneren dat hij zijn hand uithaalde om jullie vast te nemen, maar dat u denkt dat dat niet gelukt is (CGVS p.19). Op zich is het reeds eigenaardig dat u hierover zo vaag blijft, en niet klaar en duidelijk kunt zeggen of deze belager jullie al dan niet vastgegrepen heeft. Dit gaat immers om een danig basaal en essentieel element van een voorval dat de rechtstreekse aanleiding vormde tot uw vlucht uit El Salvador. Nog vreemder is dat de verklaringen van u en uw zus op de zetel van de DVZ helemaal anders luidden. Daar beweerde u het volgende: "dan opende de zijdeur en probeerden er mannen ons in de auto te duwen met geweld, we verdedigden ons en plots kwam de bus daar" (CGVS-vragenlijst, ingevuld op de DVZ, vraag 3.5). Uw zus liet bij de DVZ zelfs optekenen dat jullie op dat moment geslagen werden (CGVS-vragenlijst zus, ingevuld op de DVZ, vraag 3.5). Het feit dat jullie verklaringen doorheen de asielpcedure telkens wisselend zijn, alsook de vaststelling dat u twijfel zaait wanneer u hierover bevraagd wordt (CGVS p.19), brengt jullie geloofwaardigheid verder in het gedrang. Een volgende tegenstrijdigheid werpt zich op wanneer u en uw zus aanvoerden dat jullie naar huis renden toen de bus arriveerde (CGVS p.11-12; CGVS zus p.12-13). Wanneer het CGVS uw zus vroeg hoe ver de bushalte in kwestie van jullie woningen ligt, gaf zij aan dat dat slechts op tweeëneenhalve meter afstand was (CGVS zus p.18). Ook wanneer de vraag haar nog eens gesteld werd, bevestigde zij dit (CGVS p.19). Toen u zelf bevraagd werd over de afstand tussen de bushalte en jullie huizen, beweerde u dat die 5 à 7 minuten te voet bedraagt (CGVS p.17-18). Geconfronteerd met de andersluitende verklaring van uw zus, argumenteerde u dat u zus het misschien had over de afstand tussen de ingang naar jullie woning en de bushalte, die tweeëneenhalve minuten zou bedragen (CGVS p.18), hetgeen echter bezwaarlijk kan overtuigen aangezien uw zus duidelijk een afstand tweeëneenhalve meter (en niet minuten) vermeldde en zij dit ook nog eens een tweede maal bevestigde.

Ook over jullie klacht bij de politie lopen jullie verklaringen behoorlijk uiteen. Zo verklaarde u dat u en uw zus onmiddellijk na de vermeende poging tot ontvoering reeds besloten hadden het land te verlaten (CGVS p.12). En toen het CGVS u later vroeg of u voor uw aangifte reeds beslist had om naar België te vluchten, bevestigde u dit (CGVS p.21). Indien jullie net na voorgaand incident toch al zinnens waren om El Salvador te ontvluchten, kan niet worden ingezien waarom jullie überhaupt nog aangifte zouden doen. Hiermee wekt u dan ook sterk de indruk dat u zich niet wilde beroepen op hulp van de Salvadoraanse autoriteiten, maar dat u gewoon iets op papier wilde hebben om uw toekomstig verzoek om internationale bescherming te ondersteunen. Uw zus deed echter een andere versie uit de doeken. Volgens haar hebben jullie pas na de aangifte beslist om naar België te komen (CGVS p.13), hetgeen dan weer geheel niet strookt met haar latere verklaring als zouden jullie de klacht hebben ingediend om

naar België te komen (CGVS p.21). Gevraagd wat zij met dat laatste bedoelde, krabbelde zij terug naar haar aanvankelijke versie van de feiten zeggende dat jullie aan de hand van deze klacht wilden zien of het probleem in El Salvador opgelost kon worden (CGVS p.21-22). Nog meer tegenstrijdigheden kwamen aan het licht wanneer u en uw zus bevroegd werden over het verloop van deze aangifte. Zo lichtte u toe dat de politie u toen probeerde te overhalen om geen klacht in te dienen, dit terwijl volgens uw zus het enige wat de politie zei, was dat zij zo veel mogelijk gingen proberen om de zaak op te lossen (CGVS p.21; CGVS zus p.22). Uw uitleg hiervoor, namelijk dat uw zus misschien een andere indruk kreeg, kan dit bezwaarlijk vergoelijken. In het geval van een werkelijke vrees was de politie allicht een van de enige instanties die jullie konden helpen en was hun reactie op uw aangifterelaas aldus een cruciaal element voor jullie veiligheidssituatie. Dit zijn zaken die jullie uitgebreid met elkaar moeten hebben besproken. Dat jullie zich hierin zo tegenspreken, is dan ook uiterst opvallend en doet eens te meer afbreuk aan de ernst van deze aangifte. Hetzelfde kan worden opgemaakt uit volgende vaststelling. Gevraagd in welk politiekantoor jullie de klacht neerlegden, verklaarde u dat dat in het centrum van de hoofdstad San Salvador was (CGVS p.20). Uw zus meende dan weer dat het “in de buurt van Soyapango” was, een andere gemeente in El Salvador (CGVS zus p.21), wat wederom zeer merkwaardig is vermits uw zus u vergezelde toen u zich naar het politiekantoor begaf. Na confrontatie hield u het er gewoon op dat u niet weet waarom zij dit verklaard zou hebben (CGVS p.20-21).

Voorts dient te worden vastgesteld dat u en uw zus tussen de vermeende ontvoeringspoging op 12 oktober 2019 en jullie reis naar België op 6 november 2019 allebei op jullie gewoonlijke adressen zijn blijven wonen (CGVS p.4; CGVS zus p.4-5). In deze tijdspanne van meer dan drie weken zouden jullie geen enkele confrontatie of incident meer hebben gekend (CGVS zus p.21). Nochtans ligt het in de lijn der verwachtingen dat, indien jullie belagers uit waren op informatie over uw neef en zij zelfs energie staken in ontvoeringen om dat te bewerkstelligen, zij ook aan jullie woningen komen aankloppen en deze bijvoorbeeld binnenvallen om druk uit te oefenen. Afgaand op één van de versies van jullie relaas lagen die slechts op een steenworp van de bushalte waar zij jullie zagezegd probeerden te vatten (CGVS zus p.18), waardoor het slechts een kleine moeite moet geweest zijn om ook jullie adressen te achterhalen. Dat er in die hele periode niets gebeurde, past dan ook niet in het plaatje. Hierbij kan worden toegevoegd dat ook uw moeder en uw halfbroer J., die nog steeds op diezelfde locatie wonen, geen ernstige problemen meer hebben gekend (CGVS zus p.21), hetgeen er evenmin op wijst dat er benedeleden jullie familie willen tergen om informatie te verkrijgen.

In de marge moet worden vermeld dat de gegevens op uw paspoort, alsook die van uw zus en uw kinderen, het bedrieglijke karakter van uw vluchtrelaas lijken te bevestigen. Al jullie paspoorten zijn immers afgegeven op 30 augustus 2019 oftewel anderhalve maand vooraleer jullie beslist hadden El Salvador te verlaten. Gevraagd om welke reden jullie allen een internationaal paspoort hadden bekomen, gaven u en uw zus te kennen dat jullie van plan waren om een uitstap naar Guatemala te ondernemen met de kerkgemeenschap, maar dat deze uiteindelijk niet doorging (CGVS p.9; CGVS zus p.9-10). Gevraagd naar de naam van deze kerkgemeenschap, meende u dat het de parochie van San Juan Obispo betreft, terwijl uw zus aangaf dat die gemeenschap geen naam heeft (CGVS zus, p.9-10). De geplande uitstap – die volgens jullie slechts één dag in beslag ging nemen – had als bestemming Antigua Guatemala, zo verklaarde u (CGVS p.10). Uw zus beweerde op haar beurt dat het de bedoeling was om naar de hoofdstad van Guatemala (Guatemala-Stad) te reizen (CGVS zus p.9). En gevraagd naar de naam van de persoon die deze reis organiseerde, gaven jullie allebei aan zijn naam niet te kennen (CGVS p.10; CGVS zus p.10). Los van het feit dat jullie vage en wederom tegenstrijdige verklaringen het bestaan van deze reisplannen al serieus ondergraven, ziet het CGVS daarenboven niet in waarom uw zus E., die verklaarde dat zij in El Salvador steeds thuis bleef en zelfs nooit kon gaan werken uit angst dat haar iets zou overkomen (CGVS zus, p.8), dan wel de ruimte vond om het halve land te doorkruisen voor een pleziertripje naar Guatemala. Hetzelfde kan worden gezegd over u, die stelde dat u uw kinderen steeds binnenshuis hield mede omwille van de onveilige situatie in El Salvador (CGVS p.13-14). Dat u dan wel het risico zou nemen om uw kinderen mee te nemen naar Guatemala voor slechts één dag, lijkt binnen de door u beschreven situatie uiterst roekeloos. Het lijkt er dan ook sterk op dat u en uw zus allicht nooit de intentie hadden om met de kerkgemeenschap naar Guatemala te reizen en dat jullie al veel eerder van plan waren om naar België te komen.

Tot slot moet nog worden gewezen op jullie lacunaire en tegenstrijdige verklaringen over jullie neef L.. Zo kende uw zus bijvoorbeeld niet de volledige naam van haar neef en stelde zij voorts dat hij onderzoeker was bij de politie, hoewel zij dan weer geenszins kon uitweiden over de taken die met deze functie gepaard gingen (CGVS zus p.15-17). “Hij moest zaken onderzoeken”, zo verklaarde zij vaagweg (CGVS zus p.17). L.’ rang kende zij verder ook niet, of hij ooit promotie had gemaakt, wist zij evenmin, en de plaats waar jullie neef gestationeerd was, is haar ook volledig onbekend (CGVS zus p.17).

De politierang van uw neef kende u trouwens zelf ook niet, maar hij zou wel zeker promotie gemaakt hebben, zo verklaarde u, al kunt u niet zeggen wanneer (CGVS p.15). Volgens u was hij werkzaam in San Salvador, de precieze zone was is evenwel ook onbekend (CGVS p.15-16). Gevraagd of L. dan op kantoor of op het terrein werkte, antwoordde uw zus dat hij op kantoor werkte (CGVS zus p.17), hetgeen echter niet strookt met wat u zelf daarover verklaarde. U beschreef namelijk dat jullie neef zich vaak vermomde en dan naar zones ging waar de verdachten actief waren om zo vriendschappen met hen te sluiten, of dat hij zich voordeed als bedelaar (CGVS p.15). Indien jullie werkelijk voor ogen hielden dat het werk van jullie neef L. de bron van jullie problemen was – problemen die jullie zo ernstig vonden dat jullie daardoor het land dienden te verlaten – dan is het niet meer dan logisch dat jullie zich hierover informeren. Dat jullie daarentegen amper geïnteresseerd lijken te zijn in L.' werkzaamheden, is in deze niet aanvaardbaar.

Het geheel aan bovenstaande opmerkingen maakt dat er geen geloof kan worden gehecht aan uw bewering als zouden benedeleden in El Salvador u viseren omdat zij informatie over uw neef willen inwinnen.

De overige door u aangehaalde incidenten vormen verder geen aanleiding tot de toekenning van internationale bescherming. In de mate dat u verwijst naar twee diefstallen en een voorval waarbij een bendelid naar iemand op zoek was op de bus (CGVS p.13), moet worden opgemerkt dat dit geïsoleerde incidenten van gemeenrechtelijke aard zijn die geen link hebben met uw rechtstreekse vluchtaanleiding. Ook de bijkomende zaken die uw zus aanhaalt, namelijk dat zij bang was van gewerschoten omdat er in de buurt van haar huis gejaagd werd, dat zij niet alleen durfde buiten te komen vanwege een buurman die tot een bende behoorde en dat zij een klasgenoot had die haar aanbood om bij een bende te gaan (CGVS zus p.12), staan volledig los van jullie vluchtaanleiding. Bovendien blijkt nergens uit de verklaringen van uw zus dat zij ooit ernstige confrontaties of persoonlijke hinder heeft moeten ondervinden met de buurman en de klasgenoot waar zij naar verwijst.

De som van bovenstaande vaststellingen laat niet toe u de vluchtelingenstatus toe te kennen, noch deze van subsidiair beschermde in de zin van artikel 48/4, §2, a) of b) van de Vreemdelingenwet.

De door u neergelegde documenten kunnen bovenstaande appreciatie niet ombuigen. Uw internationaal paspoort, identiteitskaart en vliegticket, alsook deze van uw zus E. en uw kinderen, bieden zicht op jullie nationaliteit, identiteit en reisweg. Dit zijn zaken die niet ter discussie staan. Ook het gegeven dat u getrouwd bent met E. R. A. G., hetgeen u lijkt te staven met een uittreksel uit het huwelijksregister, wordt op zich niet betwist. Verder kan het toestemmingsdocument van zijnentwege louter aantonen dat E. ermee akkoord gaat dat u met de kinderen het land verlaat, niets meer en niets minder. Verder is uw klachtenformulier bij de politie niet van die aard dat het de door u ingeroepen feiten aannemelijk maakt, daar eenieder eender welke verklaring kan afleggen. Om enige bewijskracht aan een document te ontfen, dient het te worden ondersteund door geloofwaardige en plausibele verklaringen, hetgeen in casu niet het geval is. Bovendien werd hierboven geargumenteed dat de verklaringen van u en uw zus over deze aangifte geenszins compatibel zijn (zie supra). Het andere document van de politie dat jullie neerlegden, betreft slechts een algemene beschrijving van de criminaliteit in de wijk Altavista, waardoor het in casu ook geen begin van bewijs vormt.

Het politieel rapport over de problemen van uw neef en zijn verblijfskaart in de Verenigde Staten, betreft slechts een kopie waarin een politieagent verwijst naar een nakende aanslag op L. R.. Ook het waarschuwingsbericht is slechts een schermopname waarin opnieuw naar het voorgaande verwezen wordt en de fotokopie van de Amerikaanse verblijfskaart wijst slechts op een verblijfsstatus, zonder meer. Belangrijk is hierbij op te merken dat het niet is omdat de persoon waarnaar in deze kopieën verwezen wordt volgens datzelfde document gezocht werd door bendes, u en uw zus E. daarom ook persoonlijk en doelgericht zouden worden geviserd. Zoals hierboven uiteengezet zijn de door jullie ingeroepen feiten echter allesbehalve geloofwaardig. Overigens maakt de situatie van de persoon vernoemd in deze kopieën – die volgens jullie verklaringen jullie neef is – in se niet het voorwerp uit van jullie eigen verzoek om internationale bescherming.

U verklaarde ten overstaan van het CGVS dat u lijdt aan angst (CGVS p.3) en legt een psychologisch attest neer dienaangaande. De door u aangehaalde psychische problematiek hoeft door het CGVS niet te worden betwist. Doch gezien bovenstaande observaties duidelijk aantonen dat er in het geheel geen geloof kan worden gehecht aan uw asielrelaas (i.e. dreigtelefontjes en ontvoeringspoging), kan ook de link tussen deze psychische problemen en de door u aangehaalde vluchtaanleiding niet worden

aangenomen. Zoals eerder aangegeven, blijkt uit de notities van het persoonlijk onderhoud duidelijk dat u goed in staat was om de vragen te begrijpen en hier telkens een adequaat antwoord op te formuleren. Op geen enkel moment stokte u, noch gaf u aan dat het niet lukte om het gehoor verder te zetten. Bijgevolg vermag dit psychologisch attest de appreciatie van het CGVS niet in positieve zin om te buigen. In de marge dient te worden opgemerkt dat u zich voor medische problemen dient te richten tot de geijkte procedure. Dit is een aanvraag voor een machtiging tot verblijf gericht aan de Minister of zijn gemachtigde op basis van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980.

Voorts dient te worden opgemerkt dat er geen elementen aanwezig zijn om te concluderen dat u louter en alleen op basis van uw verblijf in het buitenland bij een terugkeer naar El Salvador in Vluchtelingrechtelijke zin vervolgd zal worden of een reëel risico loopt blootgesteld te worden aan een in artikel 48/4, § 2, b van de Vreemdelingenwet aangehaalde behandeling. U hebt overigens in dit verband zelf geen vrees aangehaald.

Het CGVS benadrukt vooreerst dat de bewijslast inzake de gegrondheid van een verzoek om internationale bescherming in beginsel op de verzoeker zelf rust. Dit basisprincipe is wettelijk verankerd in artikel 48/6, eerste lid Vw. en wordt uitdrukkelijk erkend door het UNHCR (zie: UNHCR, Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié, Genève, december 2011, § 196), het Hof van Justitie (HvJ, C-465/07, Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie, 2009 en HvJ, C-277/11, M.M. t. Ireland, 2012) en het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (EHRM, Saadi t. Italië, nr. 37201/06, 28 februari 2008, § 129 en EHRM, NA t. Verenigd Koninkrijk, nr. 25904/07, 17 juli 2008, § 111). Het is derhalve in de eerste plaats uw verantwoordelijkheid en plicht om de gegevens te verstrekken die nodig zijn voor een correcte beoordeling van de feiten en omstandigheden waarop u zich beroept. Dit neemt niet weg dat het Commissariaat-generaal voor de bepaling van de relevante elementen van dat verzoek met de verzoeker dient samen te werken.

Uit de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, de **COI Focus El Salvador: Retour au pays des ressortissants van 17 december 2020** (beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_salvador._retour_au_pays_apres_un_episo_de_migratoire_20201217.pdf), blijkt dat de voorbije jaren tienduizenden Salvadoranen (gedwongen) terugkeerden naar hun land van herkomst, voornamelijk uit de Verenigde Staten en Mexico. Velen van hen keerden terug na een jarenlang verblijf in het buitenland. Het aantal terugkeerders was de voorbije jaren telkens in stijgende lijn. Uit een bevraging van IOM in 2019 gaven terugkeerders aan dat het gebrek aan economische mogelijkheden de hoofdreden was om te emigreren uit El Salvador. Vanuit België werden er sinds 2015 geen Salvadoranen gedwongen teruggeleid en keerden 27 personen vrijwillig terug naar El Salvador met behulp van IOM en de Dienst Vreemdelingenzaken. Aangezien Salvadoranen visumvrij naar Europa kunnen reizen, komen zij niet aanmerking voor hulp bij hun re-integratie na terugkeer, op uitzonderingen na. Uit de informatie blijkt tevens dat er ter bevordering van de re-integratie bij terugkeerders verschillende programma's en initiatieven aanwezig zijn en aangeboden worden door zowel de Salvadoraanse overheid als verschillende internationale organisaties. Wat betreft de veiligheidssituatie van terugkeerders is er geen systematische opvolging om hun veiligheid te garanderen en is de informatie hierover beperkt omwille van verschillende redenen.

Voorts stellen verschillende bronnen dat Salvadoranen die terugkeren vanuit het buitenland zich fundamenteel in dezelfde omstandigheden bevinden als degenen die niet emigreerden. Het enige verschil is dat een verblijf in het buitenland voor terugkeerders **kan** leiden tot afpersing door criminele bendes omdat zij beschouwd worden over financiële middelen te beschikken omwille van hun buitenlands verblijf. Hierbij dient bovendien te worden benadrukt dat uit de informatie van de **COI Focus El Salvador: Situation Sécuritaire van 12 oktober 2020** (beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_salvador._situation_securitaire_20201012.pdf) blijkt dat afpersing een alomtegenwoordig en wijdverspreid fenomeen is waarmee veel Salvadoranen te maken krijgen, ongeacht het beschikken over een migratieverleden. De loutere mogelijkheid om (al dan niet opnieuw) in aanraking te komen met afpersing bij een terugkeer volstaat niet om een reëel risico op het lopen van ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, b van de Vreemdelingenwet aan te tonen.

Uit de informatie blijkt aldus niet dat er sprake is van een situatie waarbij iedere Salvadoraan die terugkeert naar El Salvador louter omwille van zijn verblijf in het buitenland het risico loopt blootgesteld te worden aan vervolging, dan wel aan een reëel risico op het lijden van ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

Overeenkomstig artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet kan aan een verzoeker ook de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict.

Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in El Salvador werd de **COI Focus El Salvador: Situation Sécuritaire van 12 oktober 2020** (beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_salvador_situation_securitaire_20201012.pdf) en de **“UNHCR Eligibility Guidelines for Assessing the International Protection Needs of Asylum-Seekers from El Salvador” van maart 2016** (beschikbaar op <https://www.refworld.org/docid/56e706e94.html>) in rekening genomen. Uit deze informatie blijkt dat het geweld in El Salvador wijdverspreid is en wordt gepleegd door georganiseerde misdaadgroepen, de Salvadoraanse politie en de veiligheidsdiensten die hierbij burgers met een bepaald profiel viseren. Dit type geweld heeft bijgevolg geen uitstaan met artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet.

De georganiseerde misdaad is erg actief in El Salvador en het merendeel van de criminele activiteiten die in het land plaatsvinden is bendegerelateerd. Het geweld wordt er gekenmerkt door gemeenschappelijke criminaliteit, zoals interne afrekeningen tussen georganiseerde misdaadgroepen, moorden, ontvoeringen, drugshandel, en afpersing. Dit gemeenschappelijk crimineel geweld kadert evenwel niet binnen een gewapend conflict in de zin van art. 48/4, § 2, c) Vw., met name een situatie waarin de reguliere strijdkrachten van een staat confrontaties aangaan met gewapende groeperingen, of waarin twee of meer gewapende groeperingen onderling strijden. Bovendien blijkt uit de aard en/of de vorm waarin dit crimineel geweld plaatsvindt dat de slachtoffers van dit type geweld gevisieerd worden voor een welbepaalde reden of doel (bv. wraak, losgeld, macht, etc.). Het (crimineel) geweld in El Salvador is dan ook in wezen doelgericht, en niet willekeurig van aard.

Hoewel de situatie in El Salvador zeer precair is, blijkt nergens uit de informatie dat er actueel in El Salvador sprake is van een internationaal of binnenlands gewapend conflict waarbij de reguliere strijdkrachten van een staat confrontaties aangaan met een of meer gewapende groeperingen of waarbij twee of meer gewapende groeperingen onderling strijden. Er bestaan dus geen zwaarwegende gronden om aan te nemen dat burgers louter door hun aanwezigheid in El Salvador een reëel risico lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel zou blijken.

Volledigheidshalve kan worden aangegeven dat het CGVS ook in hoofde van uw zus E. P. A. R. (CG 19-26138; OV 8.948.141) overging tot een weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Een kopie van haar beslissing en van de notities van haar persoonlijk onderhoud werden toegevoegd aan uw administratief dossier.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.”

De bestreden beslissing met betrekking tot M. R. E. P., tweede verzoekster, luidt als volgt:

“A. Feitenrelaas

U verklaart de Salvadoraanse nationaliteit te bezitten en u bent geboren in de hoofdstad San Salvador. U woonde bij uw ouders en uw (volledige) broer J. in kanton Veracruz, Tonacatepeque (dep. San Salvador). Verder heeft u één halfzus aan moeders kant, S. E. R. A. (CG 19-26139; OV 8.948.151), die op slechts enkele meter van jullie huis woonde, en nog twee halfzussen aan vaders zijde met wie u geen contact onderhoudt. Qua onderwijs bent u meermaals van school veranderd en hebt u op verschillende scholen in El Salvador gezeten. In november 2016 behaalde u uw middelbaar diploma. Nadien volgde u cursussen schoonheidszorg. U hebt nooit gewerkt omwille van de angst dat er u iets zou overkomen en ook omdat u geen job kon vinden.

De door u opgeworpen asielmotieven zijn identiek aan deze van uw zus S.:

Een neef van u, L. R., was sinds 2007 werkzaam bij de Salvadoraanse politie. Op een dag werd hij gewaarschuwd door collega's dat er bendeleden van plan waren hem te vermoorden. L. ging vervolgens een periode schuilen in een kerk en ook bij een priester thuis en daarna, een jaar na de feiten, vluchtte hij samen met zijn gezin naar de Verenigde Staten, waar hij een verzoek om internationale bescherming indiende. Omwille van ditzelfde motief trokken uw nicht Y. en uw neef D. (resp. zus en broer van L.), die tevens bij de politie in El Salvador werkzaam waren, in november 2020 naar Australië. Ook zij verzochten om internationale bescherming.

Zelf werd u in uw land van herkomst verschillende malen geconfronteerd met criminele bendes. In 2011 werd u overvallen op de bus. Een bendelid hield toen een mes tegen uw zij en stal uw gsm. In 2018 werd u onderschept door twee bendeleden toen u te voet op weg naar uw huis was. Opnieuw werd uw gsm afgenomen en deze keer werd u door een van uw belagers betast. In 2019 was u onderweg naar uw werk met de bus, wanneer er een bendelid opstapte die op zoek was naar een lid van de vijandige bende. Hij vroeg aan alle inzittenden of jullie iets gezien hadden. Ook uw zus E. kreeg te kampen met criminele bendes. Toen zij nog school liep, was er een jongen in haar klas die tot een bende behoorde en haar en haar klasgenoten herhaaldelijk aanbood om zich ook aan te sluiten. Verder worstelde uw zus in El Salvador met angsten omdat haar buurman tot een bende hoorde en er dikwijls bendeleden samenkwamen in diens huis, en ook omdat zij vaak schoten hoorde rond het huis.

U en uw zus E. verlieten El Salvador omwille van het volgende. Drie maanden voor uw vertrek werd u op het werk opgebeld door een onbekende persoon. Twee of drie dagen nadien kreeg u een tweede, vreemde telefoonoproep op uw privé-gsm. Deze keer vroeg uw correspondent naar El Chele; dat is de bijnaam van uw neef L.. Uw beller hanteerde een vreemd taalgebruik, anders dan dat van gewone mensen. Na deze oproep lichtte u een collega en de personeelsdienst van uw werk in en vroeg u hen om aan niemand persoonlijke gegevens door te geven. Ook werd u vanaf dan telkens naar de bushalte gevoerd door een vriendin. Later veranderde u ook uw gsm-nummer en werd u steeds vergezeld tot aan de bushalte door uw oom of uw moeder. Later, op 12 oktober 2019, was u met uw zus E. onderweg om boodschappen te gaan doen. Jullie stonden samen te wachten aan de bushalte in de buurt van uw woning, toen er plotseling een minibusje halt hield. Er zaten twee bendeleden in, die beiden in het zwart gekleed waren en hun gezicht bedekt hadden. Een van deze inzittenden bood jullie een lift aan, hetgeen jullie vriendelijk weigerden. De man zei vervolgens dat jullie moesten instappen, iets waar jullie opnieuw niet op gingen. Hierop ging de deur van het minibusje open en stapte er een gewapende man uit. Door de schrik namen jullie een pas naar achter. Jullie belager gaf ook te kennen dat hij wist dat jullie familie bij de politie hadden en vroeg informatie over El Chele. Ook richtte deze persoon zijn wapen op jullie en dwong jullie in te stappen, doch net op dat moment arriveerde de bus aan de halte, waardoor jullie konden ontkomen aan jullie belagers en vlug naar huis renden. Daar aangekomen, realiseerden u en uw zus zich dat de maat vol was en beslisten jullie om samen het land te verlaten. Zes dagen later, op 18 oktober 2019, deden jullie aangifte van de ontvoeringspoging bij de Salvadoraanse politie. Op 6 november 2019 verliet u samen met uw zus en uw twee kinderen het land. Jullie reisden met het vliegtuig via Panama en Spanje naar België, waar jullie 's anderendaags arriveerden. Op 12 november 2019 wendden jullie zich tot de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ) waar jullie een verzoek om internationale bescherming indienden.

Mocht u terugkeren naar El Salvador, vreest u dat u uw ontvoerders zou tegenkomen en dat zij u iets zouden aandoen. U vreest ook dat u andere personen zou tegenkomen die u iets zouden kunnen aandoen, en dat u in het land in voortdurende angst zou moeten leven.

Ter staving van uw verzoek diende u de volgende documenten in: uw paspoort, het paspoort van uw zus en de paspoorten van de kinderen van uw zus (allen kopieën waarvan originelen gezien), uw identiteitskaart en die van uw zus (kopieën), een politionele aangifte (kopie), een algemeen document van de politie over de criminaliteit in de wijk Altavista, de ouderlijke toestemming waarin uw schoonbroer ermee akkoord gaat dat uw neefje en nichtje El Salvador verlaten (origineel), een uittreksel uit het huwelijksregister van uw zus en schoonbroer (origineel), de vliegtickets van u, uw zus en uw neefje en nichtje (kopieën, originelen gezien), een politioneel rapport over de problemen van uw neef, een waarschuwingsbericht en zijn verblijfskaart in de Verenigde Staten (kopieën) en, tot slot, een psychologisch attest.

B. Motivering

Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat er onvoldoende concrete elementen voorhanden zijn waaruit een bijzondere

procedurele nood in uw hoofde kan worden afgeleid die het nemen van bepaalde specifieke steunmaatregelen rechtvaardigt.

U verklaart te worstelen met concentratieproblemen (CGVS p.3) en lijkt dit ook te staven aan de hand van een psychologisch attest, doch werd er u bij aanvang van het persoonlijk onderhoud aangegeven dat u steeds om extra pauze mocht vragen en dat u te allen tijde diende tussen te komen mocht u een vraag niet begrijpen of in het geval van onduidelijkheden (CGVS p.2). Bovendien blijkt uit de notities van het persoonlijk onderhoud duidelijk dat u goed in staat was om de vragen te begrijpen en om hier telkens een adequaat antwoord op te formuleren. Het persoonlijk onderhoud verliep overigens in normale omstandigheden.

Gelet op wat voorafgaat kan in de gegeven omstandigheden redelijkerwijze worden aangenomen dat uw rechten in het kader van onderhavige procedure gerespecteerd worden evenals dat u kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Gezien u zich op identiek dezelfde asielmotieven beroept als uw zus S. E. R. A. (CG 19-26139; OV 8.948.151), kan aan u dezelfde beslissing worden betekend, die u hieronder kunt lezen:

Voorts werd door het CGVS vastgesteld dat op basis van uw verklaringen niet kan worden besloten tot het bestaan van een persoonlijke vrees voor vervolging zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie van Genève of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming.

Uit uw verklaringen en die van uw zus E. kan worden begrepen dat de personen die u opbelden en jullie poogden te ontvoeren hierbij duidelijk vroegen naar uw neef bij de politie en informatie over hem trachtten te bekomen (CGVS p.11-12, 19; CGVS M. R. E. P. [voorts "CGVS zus"] p.14, 20). Uw zus verklaarde tevens dat uw neef in het verleden verwittigd werd door zijn collega's dat er een aanslag op hem en zijn familie zou volgen, dat hij vervolgens gedurende een jaar onderdook in El Salvador en dat hij uiteindelijk het land verliet in november 2017 (CGVS zus p.14, 16). Een specifiek incident of confrontatie kende L. niet (CGVS, p.16; CGVS zus p.17-18).

Hierbij moet voorafgaandelijk worden opgemerkt dat u noch uw zus E. enig document neerlegden om jullie familieband met deze persoon te staven. Het CGVS moet het dus louter stellen met jullie verklaringen waaruit voortkomt dat L. R. jullie neef zou zijn. Aangaande de persoonlijke feiten die u en uw zus beweerdelijk te beurt vielen, dient verder te worden vastgesteld dat deze allesbehalve aannemelijk overkomen.

Vooreerst is het bijzonder opmerkelijk dat de belagers van uw neef pas tweeëneenhalf jaar nadat hij van de radar verdween u voor een eerste keer aanspreken om naar hem te vragen, en dit via twee simpele telefoontjes zonder meer (CGVS p.17). Indien deze bendeleden er werkelijk op gebrand waren om via u informatie over L. te verkrijgen, kan worden verwacht dat zij reeds in de onmiddellijke nasleep van L.' verdwijning een beroep doen op u of andere familieleden. Echter, dat zij zo lang zouden wachten en u niet sneller een eerste maal opzoeken, doet vreemd aan. Vanuit dezelfde optiek is het bedenkelijk dat, hoewel u de telefoon inhaakte – en aldus niet inging op de vraag van deze personen (CGVS p.11) – u geen oproepen in die aard meer heeft ontvangen (CGVS p.17), en uw belagers er maar liefst twee maanden over deden alvorens nog eens toe te slaan. Helemaal frappant is dat, wanneer deze bendeleden u en uw zus in hun minibusje probeerden te sleuren, jullie naar eigen zeggen aan hen konden ontkomen door weg te rennen op het moment dat er een bus aankwam (CGVS p.12; CGVS zus p.12). Nadien zou er jullie niemand gevolgd zijn en kenden jullie geen enkele confrontatie meer (CGVS p.19; CGVS zus p.21). Deze gang van zaken overtuigt niet. Logischerwijze kan worden aangenomen dat, indien jullie belagers erop gebrand waren jullie te ontvoeren, zij dat gewoon zouden doen, temeer daar de bushalte waar jullie stonden te wachten in een verlaten zone gelegen was en er dus niemand was die hen belette om hun gang te gaan (CGVS zus p.12). Het CGVS kan niet inzien wat een aankomende bus daaraan verandert, zelf biedt u hier alvast geen verklaring voor wanneer u dat gevraagd wordt (CGVS p.19).

Daarnaast moet worden vastgesteld dat u en uw zus meermaals tegenstrijdige verklaringen aflegden over bovenstaande incidenten, waardoor de geloofwaardigheid ervan nog verder wordt ondermijnd. Wat de ontvoeringspoging betreft, gaven jullie op het persoonlijk onderhoud beiden aan dat jullie belagers jullie opdroegen om in het minibusje te stappen en dat één van hen een wapen bovenhaalde (CGVS p.11-12; CGVS zus p.11-12). Van fysiek geweld maken jullie allebei geen enkele melding in jullie relaas (CGVS p.11-12; CGVS zus p.11-12) en ook in de door jullie ingediende politieaangifte wordt dit nergens

vermeld (zie documentenmap in administratief dossier). Gepeild bij uw zus of deze personen jullie probeerden vast te grijpen, herhaalde zij nogmaals bovenvermelde, namelijk dat het ging om louter verbale uitingen en het bovenhalen van een wapen (CGVS zus p.20). Wanneer deze vraag aan u gesteld werd, opperde u eerst dat u zich meent te herinneren dat er een kleine schermutseling was en gevraagd om dit toe te lichten, stelde u dat u denkt dat het bendelid zijn hand uitstak en jullie het voertuig in sleurde (CGVS p.19). Bij de volgende vraag sloeg de slinger weer om en beweerde u opeens dat u zich meent te herinneren dat hij zijn hand uithaalde om jullie vast te nemen, maar dat u denkt dat dat niet gelukt is (CGVS p.19). Op zich is het reeds eigenaardig dat u hierover zo vaag blijft, en niet klaar en duidelijk kunt zeggen of deze belager jullie al dan niet vastgegrepen heeft. Dit gaat immers om een danig basaal en essentieel element van een voorval dat de rechtstreekse aanleiding vormde tot uw vlucht uit El Salvador. Nog vreemder is dat de verklaringen van u en uw zus op de zetel van de DVZ helemaal anders luidden. Daar beweerde u het volgende: "dan opende de zijdeur en probeerden er mannen ons in de auto te duwen met geweld, we verdedigden ons en plots kwam de bus daar" (CGVS-vragenlijst, ingevuld op de DVZ, vraag 3.5). Uw zus liet bij de DVZ zelfs optekenen dat jullie op dat moment geslagen werden (CGVS-vragenlijst zus, ingevuld op de DVZ, vraag 3.5). Het feit dat jullie verklaringen doorheen de asielpcedure telkens wisselend zijn, alsook de vaststelling dat u twijfel zaait wanneer u hierover bevraged wordt (CGVS p.19), brengt jullie geloofwaardigheid verder in het gedrang.

Een volgende tegenstrijdigheid werpt zich op wanneer u en uw zus aanvoerden dat jullie naar huis renden toen de bus arriveerde (CGVS p.11-12; CGVS zus p.12-13). Wanneer het CGVS uw zus vroeg hoe ver de bushalte in kwestie van jullie woningen ligt, gaf zij aan dat dat slechts op tweeënehalve meter afstand was (CGVS zus p.18). Ook wanneer de vraag haar nog eens gesteld werd, bevestigde zij dit (CGVS p.19). Toen u zelf bevraged werd over de afstand tussen de bushalte en jullie huizen, beweerde u dat die 5 à 7 minuten te voet bedraagt (CGVS p.17-18). Geconfronteerd met de andersluitende verklaring van uw zus, argumenteerde u dat u zus het misschien had over de afstand tussen de ingang naar jullie woning en de bushalte, die tweeënehalve minuten zou bedragen (CGVS p.18), hetgeen echter bezwaarlijk kan overtuigen aangezien uw zus duidelijk een afstand tweeënehalve meter (en niet minuten) vermeldde en zij dit ook nog eens een tweede maal bevestigde.

Ook over jullie klacht bij de politie lopen jullie verklaringen behoorlijk uiteen. Zo verklaarde u dat u en uw zus onmiddellijk na de vermeende poging tot ontvoering reeds besloten hadden het land te verlaten (CGVS p.12). En toen het CGVS u later vroeg of u voor uw aangifte reeds beslist had om naar België te vluchten, bevestigde u dit (CGVS p.21). Indien jullie net na voorgaand incident toch al zinnens waren om El Salvador te ontvluchten, kan niet worden ingezien waarom jullie überhaupt nog aangifte zouden doen. Hiermee wekt u dan ook sterk de indruk dat u zich niet wilde beroepen op hulp van de Salvadoraanse autoriteiten, maar dat u gewoon iets op papier wilde hebben om uw toekomstig verzoek om internationale bescherming te ondersteunen. Uw zus deed echter een andere versie uit de doeken. Volgens haar hebben jullie pas na de aangifte beslist om naar België te komen (CGVS p.13), hetgeen dan weer geheel niet strookt met haar latere verklaring als zouden jullie de klacht hebben ingediend om naar België te komen (CGVS p.21). Gevraagd wat zij met dat laatste bedoelde, krabbelde zij terug naar haar aanvankelijke versie van de feiten zeggende dat jullie aan de hand van deze klacht wilden zien of het probleem in El Salvador opgelost kon worden (CGVS p.21-22). Nog meer tegenstrijdigheden kwamen aan het licht wanneer u en uw zus bevraged werden over het verloop van deze aangifte. Zo lichtte u toe dat de politie u toen probeerde te overhalen om geen klacht in te dienen, dit terwijl volgens uw zus het enige wat de politie zei, was dat zij zo veel mogelijk gingen proberen om de zaak op te lossen (CGVS p.21; CGVS zus p.22). Uw uitleg hiervoor, namelijk dat uw zus misschien een andere indruk kreeg, kan dit bezwaarlijk vergoelijken. In het geval van een werkelijke vrees was de politie allicht een van de enige instanties die jullie konden helpen en was hun reactie op uw aangifterelaas aldus een cruciaal element voor jullie veiligheidssituatie. Dit zijn zaken die jullie uitgebreid met elkaar moeten hebben besproken. Dat jullie zich hierin zo tegenspreken, is dan ook uiterst opvallend en doet eens te meer afbreuk aan de ernst van deze aangifte. Hetzelfde kan worden opgemaakt uit volgende vaststelling. Gevraagd in welk politiekantoor jullie de klacht neerlegden, verklaarde u dat dat in het centrum van de hoofdstad San Salvador was (CGVS p.20). Uw zus meende dan weer dat het "in de buurt van Soyapango" was, een andere gemeente in El Salvador (CGVS zus p.21), wat wederom zeer merkwaardig is vermits uw zus u vergezelde toen u zich naar het politiekantoor begaf. Na confrontatie hield u het er gewoon op dat u niet weet waarom zij dit verklaard zou hebben (CGVS p.20-21).

Voorts dient te worden vastgesteld dat u en uw zus tussen de vermeende ontvoeringspoging op 12 oktober 2019 en jullie reis naar België op 6 november 2019 allebei op jullie gewoonlijke adressen zijn blijven wonen (CGVS p.4; CGVS zus p.4-5).

In deze tijdspanne van meer dan drie weken zouden jullie geen enkele confrontatie of incident meer hebben gekend (CGVS zus p.21). Nochtans ligt het in de lijn der verwachtingen dat, indien jullie belagers uit waren op informatie over uw neef en zij zelfs energie staken in ontvoeringen om dat te bewerkstelligen, zij ook aan jullie woningen komen aankloppen en deze bijvoorbeeld binnenvallen om druk uit te oefenen. Afgaand op één van de versies van jullie relaas lagen die slechts op een steenworp van de bushalte waar zij jullie zogezegd probeerden te vatten (CGVS zus p.18), waardoor het slechts een kleine moeite moet geweest zijn om ook jullie adressen te achterhalen. Dat er in die hele periode niets gebeurde, past dan ook niet in het plaatje. Hierbij kan worden toegevoegd dat ook uw moeder en uw halfbroer J., die nog steeds op diezelfde locatie wonen, geen ernstige problemen meer hebben gekend (CGVS zus p.21), hetgeen er evenmin op wijst dat er benedeleden jullie familie willen tergen om informatie te verkrijgen.

In de marge moet worden vermeld dat de gegevens op uw paspoort, alsook die van uw zus en uw kinderen, het bedrieglijke karakter van uw vluchtrelaas lijken te bevestigen. Al jullie paspoorten zijn immers afgegeven op 30 augustus 2019 oftewel anderhalve maand vooraleer jullie beslist hadden El Salvador te verlaten. Gevraagd om welke reden jullie allen een internationaal paspoort hadden bekomen, gaven u en uw zus te kennen dat jullie van plan waren om een uitstap naar Guatemala te ondernemen met de kerkgemeenschap, maar dat deze uiteindelijk niet doorging (CGVS p.9; CGVS zus p.9-10). Gevraagd naar de naam van deze kerkgemeenschap, meende u dat het de parochie van San Juan Obispo betreft, terwijl uw zus aangaf dat die gemeenschap geen naam heeft (CGVS zus, p.9-10). De geplande uitstap – die volgens jullie slechts één dag in beslag ging nemen – had als bestemming Antigua Guatemala, zo verklaarde u (CGVS p.10). Uw zus beweerde op haar beurt dat het de bedoeling was om naar de hoofdstad van Guatemala (Guatemala-Stad) te reizen (CGVS zus p.9). En gevraagd naar de naam van de persoon die deze reis organiseerde, gaven jullie allebei aan zijn naam niet te kennen (CGVS p.10; CGVS zus p.10). Los van het feit dat jullie vage en wederom tegenstrijdige verklaringen het bestaan van deze reisplannen al serieus ondergraven, ziet het CGVS daarenboven niet in waarom uw zus E., die verklaarde dat zij in El Salvador steeds thuis bleef en zelfs nooit kon gaan werken uit angst dat haar iets zou overkomen (CGVS zus, p.8), dan wel de ruimte vond om het halve land te doorkruisen voor een pleziertripje naar Guatemala. Hetzelfde kan worden gezegd over u, die stelde dat u uw kinderen steeds binnenshuis hield mede omwille van de onveilige situatie in El Salvador (CGVS p.13-14). Dat u dan wel het risico zou nemen om uw kinderen mee te nemen naar Guatemala voor slechts één dag, lijkt binnen de door u beschreven situatie uiterst roekeloos. Het lijkt er dan ook sterk op dat u en uw zus allicht nooit de intentie hadden om met de kerkgemeenschap naar Guatemala te reizen en dat jullie al veel eerder van plan waren om naar België te komen.

Tot slot moet nog worden gewezen op jullie lacunaire en tegenstrijdige verklaringen over jullie neef L.. Zo kende uw zus bijvoorbeeld niet de volledige naam van haar neef en stelde zij voorts dat hij onderzoeker was bij de politie, hoewel zij dan weer geenszins kon uitweiden over de taken die met deze functie gepaard gingen (CGVS zus p.15-17). "Hij moest zaken onderzoeken", zo verklaarde zij vaagweg (CGVS zus p.17). L.' rang kende zij verder ook niet, of hij ooit promotie had gemaakt, wist zij evenmin, en de plaats waar jullie neef gestationeerd was, is haar ook volledig onbekend (CGVS zus p.17). De politierang van uw neef kende u trouwens zelf ook niet, maar hij zou wel zeker promotie gemaakt hebben, zo verklaarde u, al kunt u niet zeggen wanneer (CGVS p.15). Volgens u was hij werkzaam in San Salvador, de precieze zone was is evenwel ook onbekend (CGVS p.15-16). Gevraagd of L. dan op kantoor of op het terrein werkte, antwoordde uw zus dat hij op kantoor werkte (CGVS zus p.17), hetgeen echter niet strookt met wat u zelf daarover verklaarde. U beschreef namelijk dat jullie neef zich vaak vermomde en dan naar zones ging waar de verdachten actief waren om zo vriendschappen met hen te sluiten, of dat hij zich voordeed als bedelaar (CGVS p.15). Indien jullie werkelijk voor ogen hielden dat het werk van jullie neef L. de bron van jullie problemen was – problemen die jullie zo ernstig vonden dat jullie daardoor het land dienden te verlaten – dan is het niet meer dan logisch dat jullie zich hierover informeren. Dat jullie daarentegen amper geïnteresseerd lijken te zijn in L.' werkzaamheden, is in deze niet aanvaardbaar.

Het geheel aan bovenstaande opmerkingen maakt dat er geen geloof kan worden gehecht aan uw bewering als zouden benedeleden in El Salvador u viseren omdat zij informatie over uw neef willen inwinnen.

De overige door u aangehaalde incidenten vormen verder geen aanleiding tot de toekenning van internationale bescherming. In de mate dat u verwijst naar twee diefstallen en een voorval waarbij een bendelid naar iemand op zoek was op de bus (CGVS p.13), moet worden opgemerkt dat dit geïsoleerde incidenten van gemeenrechtelijke aard zijn die geen link hebben met uw rechtstreekse vluchtaanleiding.

Ook de bijkomende zaken die uw zus aanhaalt, namelijk dat zij bang was van gewerschoten omdat er in de buurt van haar huis gejaagd werd, dat zij niet alleen durfde buiten te komen vanwege een buurman die tot een bende behoorde en dat zij een klasgenoot had die haar aanbood om bij een bende te gaan (CGVS zus p.12), staan volledig los van jullie vluchtaanleiding. Bovendien blijkt nergens uit de verklaringen van uw zus dat zij ooit ernstige confrontaties of persoonlijke hinder heeft moeten ondervinden met de buurman en de klasgenoot waar zij naar verwijst.

De som van bovenstaande vaststellingen laat niet toe u de vluchtelingenstatus toe te kennen, noch deze van subsidiair beschermde in de zin van artikel 48/4, §2, a) of b) van de Vreemdelingenwet.

De door u neergelegde documenten kunnen bovenstaande appreciatie niet ombuigen. Uw internationaal paspoort, identiteitskaart en vliegticket, alsook deze van uw zus Samanta en haar kinderen, bieden zicht op jullie nationaliteit, identiteit en reisweg. Dit zijn zaken die niet ter discussie staan. Ook het gegeven dat uw zus getrouwd is met E. R. A. G., hetgeen zij lijkt te staven met een uittreksel uit het huwelijksregister, wordt op zich niet betwist. Verder kan het toestemmingsdocument van zinnentwege louter aantonen dat E. ermee akkoord gaat dat uw zus met haar kinderen het land verlaat, niets meer en niets minder. Verder is het klachtenformulier bij de politie niet van die aard dat het de door u ingeroepen feiten aannemelijk maakt, daar eenieder eender welke verklaring kan afleggen. Om enige bewijskracht aan een document te ontfanen, dient het te worden ondersteund door geloofwaardige en plausibele verklaringen, hetgeen in casu niet het geval is. Bovendien werd hierboven geargumenteed dat de verklaringen van u en uw zus over deze aangifte geenszins compatibel zijn (zie supra). Het andere document van de politie dat jullie neerlegden, betreft slechts een algemene beschrijving van de criminaliteit in de wijk Altavista, waardoor het in casu ook geen begin van bewijs vormt.

Het politieel rapport over de problemen van uw neef en zijn verblijfskaart in de Verenigde Staten, betreft slechts een kopie waarin een politieagent verwijst naar een nakende aanslag op L. R.. Ook het waarschuwingsbericht is slechts een schermopname waarin opnieuw naar het voorgaande verwezen wordt en de fotokopie van de Amerikaanse verblijfskaart wijst slechts op een verblijfsstatus, zonder meer. Belangrijk is hierbij op te merken dat het niet is omdat de persoon waarnaar in deze kopieën verwezen wordt volgens datzelfde document gezocht werd door bendes, u en uw zus E. daarom ook persoonlijk en doelgericht zouden worden gevisieerd. Zoals hierboven uiteengezet zijn de door jullie ingeroepen feiten echter allesbehalve geloofwaardig. Overigens maakt de situatie van de persoon vernoemd in deze kopieën – die volgens jullie verklaringen jullie neef is – in se niet het voorwerp uit van jullie eigen verzoek om internationale bescherming.

U verklaarde ten overstaan van het CGVS dat u lijdt aan concentratieproblemen (CGVS p.3) en legt een psychologisch attest neer dienaangaande. De door u aangehaalde problematiek hoeft door het CGVS niet te worden betwist. Doch gezien bovenstaande observaties duidelijk aantonen dat er in het geheel geen geloof kan worden gehecht aan uw asielrelaas (i.e. dreigtelefoontjes en ontvoeringspoging), kan ook de link tussen deze cognitieve problemen en de door u aangehaalde vluchtaanleiding niet worden aangenomen. Zoals eerder aangegeven, blijkt uit de notities van het persoonlijk onderhoud duidelijk dat u goed in staat was om de vragen te begrijpen en hier telkens een adequaat antwoord op te formuleren. Op geen enkel moment stokte u, noch gaf u aan dat het niet lukte om het gehoor verder te zetten. Bijgevolg vermag dit psychologisch attest de appreciatie van het CGVS niet in positieve zin om te buigen. In de marge dient te worden opgemerkt dat u zich voor medische problemen in se dient te richten tot de geijkte procedure. Dit is een aanvraag voor een machtiging tot verblijf gericht aan de Minister of zijn gemachtigde op basis van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980.

Voorts dient te worden opgemerkt dat er geen elementen aanwezig zijn om te concluderen dat u louter en alleen op basis van uw verblijf in het buitenland bij een terugkeer naar El Salvador in Vluchtelingrechtelijke zin vervolgd zal worden of een reëel risico loopt blootgesteld te worden aan een in artikel 48/4, § 2, b van de Vreemdelingenwet aangehaalde behandeling. U hebt overigens in dit verband zelf geen vrees aangehaald.

Het CGVS benadrukt vooreerst dat de bewijslast inzake de gegrondheid van een verzoek om internationale bescherming in beginsel op de verzoeker zelf rust. Dit basisprincipe is wettelijk verankerd in artikel 48/6, eerste lid Vw. en wordt uitdrukkelijk erkend door het UNHCR (zie: UNHCR, Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié, Genève, december 2011, § 196), het Hof van Justitie (HvJ, C-465/07, Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie, 2009 en HvJ, C-277/11, M.M. t. Ireland, 2012) en het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (EHRM, Saadi t. Italië, nr.

37201/06, 28 februari 2008, § 129 en EHRM, NA t. Verenigd Koninkrijk, nr. 25904/07, 17 juli 2008, § 111). Het is derhalve in de eerste plaats uw verantwoordelijkheid en plicht om de gegevens te verstrekken die nodig zijn voor een correcte beoordeling van de feiten en omstandigheden waarop u zich beroept. Dit neemt niet weg dat het Commissariaat-generaal voor de bepaling van de relevante elementen van dat verzoek met de verzoeker dient samen te werken.

Uit de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, de **COI Focus El Salvador: Retour au pays des ressortissants van 17 december 2020** (beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_salvador._retour_au_pays_apres_un_episo_de_migratoire_20201217.pdf), blijkt dat de voorbije jaren tienduizenden Salvadoranen (gedwongen) terugkeerden naar hun land van herkomst, voornamelijk uit de Verenigde Staten en Mexico. Velen van hen keerden terug na een jarenlang verblijf in het buitenland. Het aantal terugkeerders was de voorbije jaren telkens in stijgende lijn. Uit een bevraging van IOM in 2019 gaven terugkeerders aan dat het gebrek aan economische mogelijkheden de hoofdreden was om te emigreren uit El Salvador. Vanuit België werden er sinds 2015 geen Salvadoranen gedwongen teruggeleid en keerden 27 personen vrijwillig terug naar El Salvador met behulp van IOM en de Dienst Vreemdelingenzaken. Aangezien Salvadoranen visumvrij naar Europa kunnen reizen, komen zij niet aanmerking voor hulp bij hun re-integratie na terugkeer, op uitzonderingen na. Uit de informatie blijkt tevens dat er ter bevordering van de re-integratie bij terugkeerders verschillende programma's en initiatieven aanwezig zijn en aangeboden worden door zowel de Salvadoraanse overheid als verschillende internationale organisaties. Wat betreft de veiligheidssituatie van terugkeerders is er geen systematische opvolging om hun veiligheid te garanderen en is de informatie hierover beperkt omwille van verschillende redenen.

Voorts stellen verschillende bronnen dat Salvadoranen die terugkeren vanuit het buitenland zich fundamenteel in dezelfde omstandigheden bevinden als degenen die niet emigreerden. Het enige verschil is dat een verblijf in het buitenland voor terugkeerders **kan** leiden tot afpersing door criminele bendes omdat zij beschouwd worden over financiële middelen te beschikken omwille van hun buitenlands verblijf. Hierbij dient bovendien te worden benadrukt dat uit de informatie van de **COI Focus El Salvador: Situation Sécuritaire van 12 oktober 2020** (beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_salvador._situation_securitaire_20201012.pdf) blijkt dat afpersing een alomtegenwoordig en wijdverspreid fenomeen is waarmee veel Salvadoranen te maken krijgen, ongeacht het beschikken over een migratieverleden. De loutere mogelijkheid om (al dan niet opnieuw) in aanraking te komen met afpersing bij een terugkeer volstaat niet om een reëel risico op het lopen van ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, b van de Vreemdelingenwet aan te tonen.

Uit de informatie blijkt aldus niet dat er sprake is van een situatie waarbij iedere Salvadoraan die terugkeert naar El Salvador louter omwille van zijn verblijf in het buitenland het risico loopt blootgesteld te worden aan vervolging, dan wel aan een reëel risico op het lijden van ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

Overeenkomstig artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet kan aan een verzoeker ook de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict.

Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in El Salvador werd de **COI Focus El Salvador: Situation Sécuritaire van 12 oktober 2020** (beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_salvador._situation_securitaire_20201012.pdf) en de **“UNHCR Eligibility Guidelines for Assessing the International Protection Needs of Asylum-Seekers from El Salvador” van maart 2016** (beschikbaar op <https://www.refworld.org/docid/56e706e94.html>) in rekening genomen. Uit deze informatie blijkt dat het geweld in El Salvador wijdverspreid is en wordt gepleegd door georganiseerde misdaadgroepen, de Salvadoraanse politie en de veiligheidsdiensten die hierbij burgers met een bepaald profiel viseren. Dit type geweld heeft bijgevolg geen uitstaan met artikel 48/4, §2, c van de Vreemdelingenwet.

De georganiseerde misdaad is erg actief in El Salvador en het merendeel van de criminele activiteiten die in het land plaatsvinden is bendegerelateerd. Het geweld wordt er gekenmerkt door gemeenschappelijke criminaliteit, zoals interne afrekeningen tussen georganiseerde misdaadgroepen,

moorden, ontvoeringen, drugshandel, en afpersing. Dit gemeenrechtelijk crimineel geweld kadert evenwel niet binnen een gewapend conflict in de zin van art. 48/4, § 2, c Vw., met name een situatie waarin de reguliere strijdkrachten van een staat confrontaties aangaan met gewapende groeperingen, of waarin twee of meer gewapende groeperingen onderling strijden. Bovendien blijkt uit de aard en/of de vorm waarin dit crimineel geweld plaatsvindt dat de slachtoffers van dit type geweld gevisieerd worden voor een welbepaalde reden of doel (bv. wraak, losgeld, macht, etc.). Het (crimineel) geweld in El Salvador is dan ook in wezen doelgericht, en niet willekeurig van aard.

Hoewel de situatie in El Salvador zeer precair is, blijkt nergens uit de informatie dat er actueel in El Salvador sprake is van een internationaal of binnenlands gewapend conflict waarbij de reguliere strijdkrachten van een staat confrontaties aangaan met een of meer gewapende groeperingen of waarbij twee of meer gewapende groeperingen onderling strijden. Er bestaan dus geen zwaarwegende gronden om aan te nemen dat burgers louter door hun aanwezigheid in El Salvador een reëel risico lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel zou blijken.

Volledigheidshalve kan nog eens worden herhaald dat het CGVS ook in hoofde van uw zus zus S. E. R. A. (CG 19-26139; OV 8.948.151) overging tot een weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Een kopie van haar beslissing en van de notities van haar persoonlijk onderhoud werden toegevoegd aan uw administratief dossier.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.”

2. Het verzoekschrift

2.1. In een enig middel voeren verzoeksters een beoordelingsfout aan en de schending van de artikelen 48/3, 48/4, 48/6 en 62 van de wet van 15 december 1980; artikel 3 van het EVRM, de formele motiveringsplicht, meer bepaald de artikelen 2 en 3 van de uitdrukkelijke motiveringswet van 29 juli 1991; de rechten van de verdediging en het zorgvuldigheidsbeginsel (noodzakelijkheid al de elementen van het dossier in aanmerking te nemen en het dossier over een voorzichtige wijze te behandelen).

Na een theoretisch betoog over de door hen geschonden geachte wetsbepalingen en beginselen, argumenteren verzoeksters als volgt met betrekking tot de geloofwaardigheid van verzoeksters' relaas: “Hoewel verzoeksters geen bewijs neerleggen moet er worden herhaald dat verklaringen, vermits zij voldoende consistent, specifiek en gedetailleerd zijn, het bewijs van deze familieband kunnen leveren. Deze moeten beoordeeld worden in het licht van de neergelegde documenten. Verzoeksters hebben consistente verklaringen afgelegd over hun neef L. R., de datum en reden van vertrek, zijn ondergedoken leven voor zijn vertrek, zijn bestemming en zijn statuut in de VS. Ook over de problemen van zijn broer en zijn zus alsook hun vertrek, de bestemming en de organisatie van de reis van de broer en de zus van L. R. hebben verzoeksters gedetailleerde informatie kunnen geven. (Zie Notities persoonlijk onderhoud (verder NPO) R. A., pp. 14, 15, 16 en NPO M. R. pp. 15-18). Hoewel sommige elementen niet bekend zijn door verzoeksters, en er af en toe tegenstrijdige informatie aanwezig is en dat eerste verzoekster in het algemeen meer informatie kon geven is dit omdat eerste verzoekster veel meer contact met hem heeft gehad en tweede verzoekster veel jonger is (zie NP R. A., p. 15 : Ik had veel meer contact met mijn neef dan zij. Ik heb ook verschillende jaren bij hen gewoond. Ik ben meer samen met hen opgegroeid en ook nadat ik getrouwd was bleef ik contact met hem hebben en ging ik hem vaak bezoeken in zijn woning, hij is ook meer van mijn leeftijd, mijn zus is enkele jaren jonger. Daarom dat ik meer over hem weet dan zij. Ik was ook altijd nieuwsgierig naar wat hij deed op zijn werk). Cumulatief moeten de verklaringen van verzoeksters als voldoende worden geacht om zowel de familieband met L. R., als zijn werk, zijn problemen, zijn vlucht en het verkrijgen van een statuut in de VS aan te tonen. Ook het feit dat de dichte familieleden van L. R., zijn broer en zijn zus, het land moesten ontvluchten als gevolg van deze problemen en in 2019 naar Costa Rica zijn gevlucht en in 2020 een verblijf kregen in Australië werd op basis van de verklaringen van verzoeksters voldoende aangetoond. Dit is zeker het geval rekening houdende met het feit dat L. R. de raad kreeg om zo weinig informatie over zichzelf door te geven om veiligheidsredenen, zelfs aan familieleden (NPO R. A., p. 16 : Die info gaf hij niet omwille van veiligheidsredenen. Het kantoor van waaruit hij werkte, in welke wijk van San Salvador is dat gelegen? Dat is dus waar ik het over heb.

Die informatie, die gaf hij ons niet omwille van veiligheidsredenen) wat in de Salvadoraans context niet ongeloofwaardig is. Dat er slechts twee oproepen plaatvonden voor de poging tot ontvoering is ook omdat eerste verzoekster haar nummer veranderde en dit nieuw nummer aan niemand, behalve dichte familieleden gaf (NP R. A., p. 11 : Ik had dat op dat moment enkel tegen mijn moeder verteld. Mijn neef was op dat moment niet meer in het land. Er gingen maanden aan voorbij dat ik geen oproepen meer gekregen had. Intussen had ik mijn gsm veranderd en ik had mijn nieuwe nummer enkel aan mijn familieleden en mijn dichte contacten gegeven. Dus ik kreeg geen oproepen meer. Telkens ik naar de bushalte ging, vergezelden mijn moeder of mijn oom mij.) 2. In dit context is het motief van de bestreden beslissing dat het opmerkelijk zou zijn dat bendeleden zich pas 2.5 jaar na de verdwijning van L. R. tot verzoeksters richten terwijl er zou worden verwacht dat zij zich veel sneller naar familieleden richten moeilijk begrijpbaar en tegenstrijdig met de inhoud van de persoonlijke onderhouds van verzoeksters die stellen dat de broer en de zus van L. al problemen hadden en het land in 2019 moesten verlaten. De bende is dus niet passief geweest gedurende 2.5 jaar om plots familieleden van L. R. lastig te vallen maar er bestaat wel degelijk een continuum van bedreigingen ten aanzien van familieleden van L. R.. 3. De aangekaarte tegenstrijdigheden moeten worden gerelativeerd. Over het al dan niet plegen van fysiek geweld stelt eerste verzoekster dat zij bewust is dat haar zus een andere perceptie heeft van het incident, maar dat zij het beschrijft zoals zij het heeft beleefd: NPO R. A., p. 19 : Heeft één van hen ooit u of uw zus kunnen vast pakken of meesleuren? Neen, ik heb dat niet gezien, mijn zus heeft mij gezegd dat zij zich dat wel herinnerde. Ik herinner mij de scène met andere fragmenten. Het is iets waar wij niet meer over hebben willen praten en wij hebben dat elk op onze manier proberen te verwerken bij de psycholoog. Wat de afstand tussen het huis en de bushalte betreft, lijkt de verwerende partij uit het oog verliezen dat verzoeksters niet in hetzelfde huis wonen (NPO R. A., p. 4, Van wanneer tot wanneer heeft u daar gewoond? Van in 1991 tot in 2019. Heel mijn leven. Was dat steeds in hetzelfde huis? Neen. Kunt u dat eens toelichten? Van mijn geboorte tot ik 1 jaar oud was heb ik gewoond bij een tante, de zus van mijn mama. Daarna bij mijn oma aan moederskant. Daarna ben ik bij mijn moeder gaan wonen totdat ik getrouwd ben. NPO M. R. p. 5 : Uw halfzus die hier vandaag ook is, waar woonde zij? Ik woonde bij mijn ouders en mijn broer. Zij woonde op enkele meters van onze woning. Zij woonde samen met haar man en haar twee kinderen.). Deze verschillende huizen zijn niet op dezelfde afstand van de bushalte. Daarnaast, is er een misverstand over het feit of tweede verzoekster het heeft over meters of minuten afstand. Zij heeft het duidelijk over een afstand in minuten wanneer zij de afstand beschrijft aangezien zij het heeft over een zestal huizen tussen haar huis en de bushalte met gedeeltes zonder huizen, wat onmogelijk is op een afstand van 2.5 meters (NPO M. R., p. 20 : We moeten langs 6 huizen stappen maar de huizen liggen op een redelijke afstand van elkaar. En er is een gedeelte waar we langs moeten waar er een bergaf is en dan een bocht en op dat gedeelte. daar zijn er geen huizen.) De tegenstrijdigheden over de context en de houding van de politie bij het neerleggen van de klacht is te wijten aan het feit dat eerste verzoekster alleen met de onderzoeker van de politie aanwezig was wanneer de klacht werd genoteerd. Tweede verzoekster was niet aanwezig. Het is ook tijdens het noteren van de klacht dat eerste verzoekster de indruk heeft gehad dat de politiemans trachtte haar het te ontraden een klacht neer te leggen (NPO R. A., p. 21 Uw zus zei dat de politie enkel reageerde dat ze de zaak zo goed mogelijk gingen proberen op te lossen? Dat was misschien de indruk die zij heeft gehad maar wanneer ik naar binnen ging werd er mij dat gezegd. NPO M. R., p. 22 : Hoe reageerde de politie toen jullie aangifte deden? Die dag lieten ze maar één persoon een verklaring afleggen. Hij heeft mij volledig beschreven, hoe ik gekleed ging en hoe ik eruit zag. maar mijn zus is degene die voornamelijk de verklaring heeft afgelegd.). Ook over de ligging van het politiekantoor moet de tegenstrijdigheid worden gerelativeerd, aangezien tweede verzoekster het ook heeft over een delegatie in San Salvador, in de buurt van Soyapango, als synoniem van dicht van Soyapango, en niet in Soyapango zelf (NPO M. R., p. 21 : Over de aangifte. In welk kantoor gingen jullie aangifte doen? Ik herinner mij de naam niet meer goed maar we zijn naar de delegatie van San Salvador gegaan. Waar ligt dat in San Salvador? Dat is het departement. En het is gelegen in de buurt van Soyapango) 4. Dat er niets gebeurde in de drie weken na de poging tot ontvoering is niet voldoende om te besluiten dat het risico niet meer actueel zou zijn, en ook geen voldoende reden in de zin van artikel 48/7 om aan te nemen dat die vervolging of ernstige schade zich niet opnieuw zal voordoen. 5. Ook over de reis naar Guatemala kan de verwerende partij moeilijk worden gevolgd. Hoewel verzoeksters niet weten wie de reis concreet organiseerde is dat omdat zij enkel contact hadden met de priester die een andere persoon belaste met de concrete organisatie. Wanneer tweede verzoekster wordt gevraagd hoe de kerkgemeenschap heet begrijpt zij niet dat er de naam van de parochie wordt gevraagd, maar de naam van de godsdienst zelf. De geplande reis zou niet even gevaarlijk zijn als een lokale verplaatsing met het openbaar vervoer aangezien het zou gebeuren zonder tussenstops en zonder dat er passagieren op en afstappen van de bus. Samengenomen met de psychologische moeilijkheden van verzoeksters, die op zich niet betwist zijn, moet er worden besloten dat verzoeksters gedetailleerde, coherente en specifieke verklaringen aflegden die het bewijs leveren van de door hen aangehaalde feiten”.

Met betrekking tot het risico in geval van terugkeer en de toepassing van artikel 48/7 van de Vreemdelingenwet stellen verzoeksters dat zij geloofwaardig zijn wanneer zij stellen dat zij reeds het slachtoffer waren van de bende en dat *“Aangezien de verklaringen van verzoekende partij aantonen dat zij reeds slachtoffer was van de pandilla moet worden vermoed dat deze vervolgingen opnieuw zullen plaatsvinden in geval van terugkeer. Dit is in het bijzonder het geval nu uit de objectieve informatie inzake de situatie in El Salvador blijkt dat deze gebeurtenis een groot risico op toekomstige vervolging met zich meebrengt. Objectieve informatie bevestigt dat personen die reeds eerder individueel problemen met bendes ondervonden, o.a. personen die eerder bedreigd werden door bendeleden, werkelijk een groot risico lopen om in geval van terugkeer opnieuw ernstige problemen te ondervinden zoals afpersing, wanbehandelingen, belemmering van de persoonlijke vrijheid of zelfs moord, of moord van familieleden.*

Zij citeren vervolgens uit UNHCR, *“Eligibility Guidelines for Assessing the International Protection Needs of Asylum-Seekers from El Salvador, March 2016; UN Human Rights Council, Report of the Special Rapporteur on extrajudicial, summary or arbitrary executions on her mission to El Salvador”, 2018; Immigration and Refugee Board of Canada, Issue Paper: “El Salvador: Information Gathering Mission Report - Part 1: Gangs in El Salvador and the Situation of Witnesses of Crime and Corruption”, September 2016 en Human Rights Watch, “Deported to Danger”, rapport over gedepoteerde Salvadoranen, van februari 2020. Zij stellen dat *“In het licht van de aangehaalde informatie kan dan ook worden aangenomen dat verzoekende partij een groot risico loopt om in geval van terugkeer door de bende vervolgd zal worden. Het is dan ook absoluut geen optie om naar el Salvador terug te keren, rekening houdende met het bestaan van dit risico. Bovendien is het een algemeen principe dat de beoordeling van de nood aan internationale bescherming een toekomstgericht onderzoek vereist. Bescherming dient niet alleen te worden geboden aan personen die reeds werden vervolgd, maar ook aan de personen die het risico lopen te zullen worden vervolgd.”* Verzoeksters verwijzen vervolgens naar HvJ, 5 september 2012, *“Bundesrepublik Deutschland tegen Y. en Z.”*, gevoegde zaken C-71/11 en C-99/11, § 76 en UNHCR *“Handbook and Guidelines on Procedures and Criteria for Determining Refugee Status”* (Genève, December 2011), § 45.*

Zij stellen vervolgens dat *“Hoewel een risicoprofiel meestal niet voldoende is om te besluiten dat er een nood is aan internationale bescherming moet dit profiel wel worden betrokken in de risicobeoordeling en het cumulatief effect ervan. Verwerende partij kan dus niet elk profielelement onderzoeken en besluiten dat deze op zich niet volstaan om een internationale bescherming toe te kennen maar moet het cumulatief effect van alle persoonlijke omstandigheden ook in overweging nemen (Europees Hof voor de Rechten van de Mens, N.A. tegen Finland, application n° 25244/18 van 14 november 2019, §82). Het blijkt uit de algemene informatie dat terugkeer in El Salvador een complex gegeven is dat door verschillende factoren kan worden beïnvloed, waaronder het profiel van de verzoeker. Verzoekende partij meent dat hoe hoger het risicoprofiel is, hoe ruimer het voordeel van het twijfel toegepast moet worden. Het feit dat verzoeksters familielid zijn van een politieagent die het land diende te verlaten omwille van problemen met de bende en wiens dichte familie (broer en zus) ook het land moesten verlaten, verhoogt het risico voor verzoeksters”.*

Verzoeksters betogen vervolgens dat *“Uit alle beschikbare informatie blijkt dat de Salvadoraanse autoriteiten ofwel niet in staat zijn ofwel niet bereid zijn om een daadwerkelijke bescherming te bieden aan de personen die slachtoffer zijn van de bendes. Zo kan er worden verwezen naar de UNHCR Guidelines van 2016. p. 23 en volgende “...”. Deze stelling is ook bevestigd door de COI van 9.01.2020 (p. 10) “...”. Ook het COI rapport van 15.07.2019 over de veiligheidssituatie bevestigt deze situatie (p. 6, 11) “...”. Ook het recente rapport van Human Rights Watch bevestigt deze realiteit (p. 7.-75). De moeilijkheid om een bescherming te verkrijgen door de nationale autoriteiten wordt ook onderlijnd door de UNHCR in twee recente tussenkomsten voor het Europees Hof van de Rechten van de Mens (stuk 4) en de Amerikaanse rechtbanken (stuk 5). In het stuk 4 stelt de UNHCR *“Spanish authorities further argue that legislative measures adopted by El Salvador to tackle gang-related violence demonstrate their ongoing efforts to address the problem and that the authorities cannot be regarded as promoting or authorizing such acts. This approach does not assess the effectiveness of those measures or the capacity of the State authorities in the country of origin to effectively protect the persons concerned, believing rather that asylum-seekers could have sought state protection through the available remedies in their country of origin).* » Verzoekers citeren vervolgens uit stuk 5 (p. 16 en 17) en stellen dat *“in dit heel recente document wordt de situatie in El Salvador nogmaals onderzocht door de UNHCR: “...” (stuk 5, p. 20 en volgende). Er is in geen bescherming mogelijkheid door de nationale autoriteiten. Dat de politie eerste verzoekster ontraadde klacht in te dienen is een bijkomende aanwijzing dat er in hun geval geen doeltreffende bescherming voorhanden ligt”.**

Zij stellen verder dat uit de algemene informatie blijkt dat terugkeer in El Salvador een complex gegeven is dat ook door het profiel van de verzoeksters kan worden beïnvloed en dat hoewel een individuele beoordeling imperatief blijft, het erkennen van een bepaald risico-profiel niet zonder invloed is op de beoordeling van het risico in geval van terugkeer. Zij menen dat hoe hoger het risicoprofiel is, hoe ruimer het voordeel van het twijfel toegepast moet worden. Verder stellen zij dat het verblijf van verzoeksters in het buitenland *an sich* eveneens aanleiding geeft tot een verhoogd risico om bij terugkeer als welvarend te worden beschouwd en het slachtoffer te worden van afpersing en daarmee gepaard gaande gewelddaden. Dit blijkt volgens verzoeksters uit het reeds geciteerde rapport van HRW, "*Deported to Danger*" waarin monitoring werd gedaan van moorden en andere bedreigingen of aanvallen van personen na een verblijf in het buitenland. Op basis van deze informatie dient te worden besloten dat zij verschillende kenmerken vertonen op basis waarvan zij als risicopersonen dienen te worden beschouwd in geval van terugkeer naar El Salvador. Op basis van het cumulatief effect van deze risicofactoren dient te worden besloten dat zij een risico op vervolging of op ernstige schade in geval van terugkeer voldoende aannemelijk hebben gemaakt.

Met betrekking tot het intern vluchtalternatief argumenteren verzoeksters als volgt: *"Ook een hervestiging op een andere locatie in El Salvador kan verzoekende partij evenwel geen veiligheid bieden. Bij een hervestiging zal zij het voorwerp vormen van een onderzoek door de daar aanwezige bendeleden. Het zeer recente rapport van Human Rights Watch. Deported to Danger: United States Deportation Policies Expose Salvadorans to Death and Abuse van februari 2020 bevestigt dat interne hervestiging uiterst moeilijk en gevaarlijk is "..."* (p. 51 en 69-70). *Verzoekende partij is dan ook van mening dat de specifieke gebeurtenissen die zij onderging in El Salvador ertoe leidt dat zij in geval van terugkeer naar El Salvador een reëel risico loopt om als gevolg hiervan vervolgd of ernstig geschaad te worden, zonder dat zij zich elders in El Salvador aan dit gevaar kan onttrekken."*

Wat de vervolgingsgrond en de link met de Vluchtelingenconventie betreft, argumenteren verzoeksters dat zij worden gezien als personen die een vorm van verzet pleegden tegen de bende als semi-autoriteit in hun plaats van herkomst.

Wat betreft de interpretatie van de criteria van de Conventie van Genève wijzen verzoeksters er op dat de Vreemdelingenwet volgende preciseringen bevat: (...) (citaat artikel 48/3 § 4, e) en 48/5 § 1 van de Vreemdelingenwet). Zij vervolgen hun betoog als volgt: *"Uit verschillende bronnen blijkt dat de bendes in El Salvador niet als louter gemeenrechtelijke criminele actoren opereren, maar dat zij wel degelijk de voorbije jaren in grote mate gepolitiseerd zijn en als een parallelle autoriteit, naast de staat, functioneert: «Selon un rapport de la CEAR paru en 2019, la dernière décennie a vu la consolidation des gangs comme pouvoir parallèle aux Etats d'Amérique centrale. » (COI Focus Veiligheidssituatie, p. 15). De bendes in El Salvador vormen zonder enige twijfel een actor bedoeld in artikel 48/5, § 1, b) of c) van de Vreemdelingenwet" (...). According to unverified estimates cited by the UN special rapporteur for extrajudicial, summary or arbitrary executions, approximately 60.000 gang members reportedly operate in 247 of the 262 municipalities in the country. Stale authorities have been largely ineffective at protecting the population from gang or private violence, and Salvadoran security forces have themselves committed extrajudicial executions, sexual assaults, enforced disappearances, and torture throughout the country." (HRW, Deported to danger, p. 51). Een vorm van verzet tegen deze autoriteit vormt wel degelijk de uiting van een politieke overtuiging, met name het standpunt dat men de bendes niet in deze positie wil bestendigen. De vervolging door de bende die verzoekende partij vreest, is in wezen geen vervolging om louter economische of criminele redenen, maar is wel degelijk een vervolging die het vervolg is van een (politieke) verzetsdaad ten opzichte van de autoriteit van de bende".*

Met betrekking tot de interpretatie van artikel 48/4 § 2, c) van de Vreemdelingenwet, argumenteren verzoeksters als volgt. *"In de beslissing meent het CGVS het geweld in El Salvador geen uitstaan heeft met artikel 48/4, §2, c van de Vreemdelingenwet. Het CGVS meent dat er geen gewapend conflict bestaat in El Salvador. Het CGVS verwijst verder naar het COI Focus over de veiligheidssituatie in Salvador de dato 15 juni 2019 waaruit zou blijken dat "het geweld in El Salvador wijdverspreid is en wordt gepleegd door georganiseerde misdaadgroepen, de Salvadoraanse politie en de veiligheidsdiensten die hierbij burgers met een bepaald profiel viseren." Volgens het CGVS heeft "dit type geweld bijgevolg geen uitstaans met artikel 48, 4, § 2, c van de Vreemdelingenwet". Het CGVS stelt verder dat "het geweld gekenmerkt wordt door gemeenrechtelijke criminaliteit (...)" en dat dit geweld "kadert evenwel niet binnen een gewapend conflict in de zin van art. 48/4. § 2, c Vw. (...) Het CGVS stelt dan nog dat: "Hoewel de situatie in El Salvador zeer precair is, blijkt nergens uit de informatie dat er actueel in El Salvador sprake is van een internationaal of binnenlands gewapend conflict." Die laatste stelling is echter moeilijk te verzoenen met de informatie terug te vinden in de COI waarnaar het CGVS verwijst.*

Uit de COI blijkt inderdaad dat er meerdere bronnen van oordeel zijn dat er in Salvador wel degelijk sprake is van een gewapend conflict: "...” (<https://www.hrw.org/news/2020/02/05/us-deported-salvadorans-abused-killed>). In een Policy Brief van november 2018 geciteerd in het COI heeft de GIWPS de situatie in El Salvador grondig onderzocht in het licht van de definitie van een gewapend conflict in het internationaal humanitair recht om te besluiten dat er ernstige aanwijzingen zijn om te besluiten dat ook in internationaal humanitair recht de situatie als een gewapend conflict moet worden gekwalificeerd: "...” (GIWPS, Applebaum A. Mawby B., Policy Brief, Gang Violence as Armed Conflict: A New Perspective on El Salvador, November 2018). In een artikel de dato 23 november 2019 gepubliceerd in het Journal of International Humanitarian Legal Studies suggereert de autor dat de situatie in El Salvador het gewapende conflict van het internationaal humanitair recht heeft bereikt "...” (Inked or Not: Maras and Their Participation in El Salvador’s Recent Armed Conflict). In tegenstelling tot de stelling van het CGVS zijn er dus wel bronnen die van mening zijn dat de (on)veiligheids situatie in El Salvador gekwalificeerd kan worden als zijnde een situatie van gewapend conflict (zelfs een situatie die kadert met de definitie van een binnenlands gewapend conflict van het gemeenschappelijk artikel 3 van de Verdragen van Genève). Als gevolg bestaan er dus wel informatie waarvan afgeleid kan worden dat artikel 48/4, § 2 c) mogelijks wel van toepassing is op de heersende situatie in El Salvador. Ook de stelling van het CGVS dat alleen mensen met een bepaald profiel gevisieerd zijn dient te worden genuanceerd. In het “COI Focus El Salvador situation sécuritaire” de dato 27 februari 2015 was het volgende te lezen "...” Uit die COI bleek duidelijk dat iedereen toen een risico liep blootgesteld te worden aan het geweld. Er was toen dus duidelijk sprake van willekeurig geweld in El Salvador. Er is geen aanwijzing dat de situatie anno 2020 drastisch veranderd is en El Salvador. Uit het Crime and Safety Report van de Overseas Security Advisory Council van de US Department of State de dato 31 maart 2020 blijkt dat de situatie nog steeds gekenmerkt wordt door Het wordt gekenmerkt door geweld tegen bekende doelwitten maar ook tegen "opportunistische" doelwitten. Crime can run the gamut from credit card skimming to homicide. It is characterized by violence directed against known targeted victims and targets of opportunity. (.° The threat of violent crime in El Salvador often leads to the curtailment of recreational opportunities. Crimes of every type occur routinely. In een artikel de dato 30 november 2019 gepubliceerd op de website "foreignpolicy.com" onder de titel "A Nation Held Hostage" beschrijft een situatie van wijdverspreid geweld waar niemand veilig is en iedereen het risico loopt te verdwijnen "El Salvador is characterized not only by widespread violence but also by the brutality with which the violence is carried out. After firearms, machetes are the most common murder weapon. Often, the aim is not just to kill, but to torture, maim, and dismember the victim. The emergence of an intricate gang culture with its own traditions, rules, and structures has transformed the act of killing into a ritual, filled with intentional references to sadism and satanism. Videos and stories of these killings, which usually involve a group of laughing gang members gleefully hacking away at the body parts of a victim and removing organs, have paralyzed Salvadoran society, creating a pervasive atmosphere of fear: Anybody can be an informer for a gang, nobody is safe, any street can become a crime scene, anybody can disappear. Public killings are common, accounting for nearly 40 percent of all murders." Ook In een verslag de dato 26 november 2018 van het International Crisis Group “Life Under Gang Rule in El Salvador” de dato 26 november 2018 beschrijft een situatie waar iedereen in wijken van San Salvador het risico loopt geteisterd te worden door het geweld gepleegd dooide mara : iedereen is verondersteld de banderea te betalen en iemand die het niet zou doen zal de gevolgen daarvoor dragen : "Nearly 20.000 Salvadorans were killed from 2014 to 2017. That's more violent deaths than in several countries that were at war during those years, such as Libya. Somalia and Ukraine. The murder rate - an astonishing 103 per 100.000 inhabitants in 2015 - is still sky-high at 60 per 100,000 in 2017. The culprit in most of these murders is the maras, the country 's powerful, pervasive criminal gangs. The maras, including the infamous MS-13. or Mara Salvatrucha. are active in 94 per cent of El Salvador 's 262 municipalities. In many of these "red zones", gangs are not just a standing danger to public safety but also a de facto authority that exerts tremendous control over residents ' daily lives. In neighbourhoods throughout the capital. San Salvador, residents heading to work or school pass through an informal checkpoint where a bandera - the term the gangs use for their young lookouts and errand runners - asks everyone for a dollar. At many of the roadblocks, the bandera is barely eight years old. But most people fork over the money. Anyone who doesn't pay up might come to regret it later." Naast het feit dat er meerdere bronnen de situatie in El Salvador als een situatie van gewapend conflict kwalificeren blijkt ook uit meerdere bronnen dat er in El Salvador niet alleen sprake is Nemende verder in aanmerking dat El Salvador één van de gevaarlijkste landen ter wereld met moordcijfers zo hoog als in sommige door oorlog geteisterde landen menen we dat er voor burgers in El Salvador wel degelijk sprake is van een ernstige bedreiging van het leven of de persoon van een burger als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict in de zin van artikel 48/4, § 2 c) van de Vreemdelingenwet.

Om deze redenen menen we dat het CG VS een beoordelingsfout heeft gedaan en dat verzoekende de vluchtelingenstatus moet worden toegekend of tenminste het statuut van subsidiaire bescherming op basis van artikel 48/4, §2, b) van de vreemdelingenwet.”

Verzoeksters vragen hen als vluchteling te erkennen, in ondergeschikte orde de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen en in uiterst ondergeschikte orde het dossier terug te verwijzen naar het CGVS teneinde het dossier verder te onderzoeken alvorens een beslissing te nemen.

2.2. Verzoeksters voegen volgende stukken toe aan het verzoekschrift:

1. de bestreden beslissingen;
2. bewijs dat verzoekende partijen over de juridische tweedelijnsbijstand beschikt;
3. UN High Commissioner for Refugees (UNHCR), Submission by the Office of the United Nations High Commissioner for Refugees in the case of S.M. v. Spain (Appl. No 29659/16) before the European Court of Human Rights, 30 January 2017, available at: <https://www.refworld.org/docid/588f614c4.html>;
4. UN High Commissioner for Refugees (UNHCR), BRIEF OF AMICUS CURIAE UNITED NATIONS HIGH COMMISSIONER FOR REFUGEES IN SUPPORT OF PLAINTIFFS- APPELLEES in the case GRACE, et ai, Plaintiffs-Appellees, v. WILLIAM P. BARR, ATTORNEY GENERAL, et al., Defendants-Appellants., 31 July 2019, No. 19- 5013, available at: <https://www.refworld.org/docid/5d7a0e544.html> (fragmenten, pp. 15- 24).

3. Aanvullende nota

Verwerende partij legt in toepassing van artikel 39/76 § 1, tweede lid van de Vreemdelingenwet een aanvullende nota dd. 18 november 2021 neer waarbij volgende nieuwe elementen ter kennis wordt gebracht: COI Focus, *“El Salvador: Retour au pays après un épisode migratoire”* van 13 juli 2021 (hyperlink) en COI Focus, *“El Salvador: Veiligheidssituatie”* van 12 oktober 2020 (hyperlink).

4. Bewijslast en samenwerkingsplicht

Krachtens artikel 48/6 § 1 van de Vreemdelingenwet rust op de verzoeksters om internationale bescherming de verplichting om alle nodige elementen ter staving van hun verzoek zo spoedig mogelijk aan te brengen. De met het onderzoek belaste instanties hebben, krachtens diezelfde bepaling, tot taak om de relevante elementen van het verzoek in samenwerking met verzoeksters te beoordelen. Deze bepaling is de omzetting van de samenwerkingsplicht tussen de asielinstanties en verzoeksters om internationale bescherming zoals vastgelegd in artikel 4, lid 1 van Richtlijn 2011/95/EU van het Europees Parlement en de Raad van 13 december 2011 inzake normen voor de erkenning van onderdanen van derde landen of staatlozen als personen die internationale bescherming genieten, voor een uniforme status voor vluchtelingen of voor personen die in aanmerking komen voor subsidiaire bescherming, en voor de inhoud van de verleende bescherming (herschikking) (hierna *“Kwalificatierichtlijn”*) en artikel 13, lid 1 van Richtlijn 2013/32/EU van het Europees Parlement en de Raad van 26 juni 2013 betreffende gemeenschappelijke procedures voor de toekenning en intrekking van de internationale bescherming (herschikking) (hierna *Asielerichtlijn*).

In de zaak *M.M. tegen Minister for Justice, Equality and Law Reform, Ireland, Attorney General* heeft het Hof van Justitie een voor de EU Lidstaten bindende interpretatie gegeven van artikel 4, lid 1 van Richtlijn 2004/83/EG van de Raad van 29 april 2004 inzake minimumnormen voor de erkenning van onderdanen van derde landen en staatlozen als vluchteling of als persoon die anderszins internationale bescherming behoeft, en de inhoud van de verleende bescherming, waarvan de formulering identiek is aan artikel 4, lid 1 van de Kwalificatierichtlijn. Het Hof onderscheidt in de door dit artikel omschreven beoordeling van de feiten en omstandigheden van het verzoek om internationale bescherming twee fasen. De eerste fase betreft de vaststelling van de feitelijke omstandigheden die bewijselementen tot staving van het verzoek kunnen vormen, terwijl de tweede fase de beoordeling in rechte van deze gegevens betreft, waarbij wordt beslist of in het licht van de feiten die een zaak kenmerken, is voldaan aan de materiële voorwaarden van de Kwalificatierichtlijn voor de toekenning van internationale bescherming. Volgens artikel 4, lid 1, van die richtlijn dienen normalerwijs de verzoeksters alle elementen tot staving van hun verzoek in te dienen, wat volgens het Hof niet wegneemt dat de betrokken lidstaat voor de bepaling van de relevante elementen van dat verzoek met de verzoeksters dient samen te werken. Daaruit volgt dat deze op de lidstaat rustende samenwerkingsplicht dus inhoudt dat, *“indien de door de verzoeker om internationale bescherming aangevoerde elementen om welke reden ook niet volledig, actueel of relevant zijn, de betrokken lidstaat in deze fase van de procedure actief met de verzoeker moet*

samenwerken om alle elementen te verzamelen die het verzoek kunnen staven. Bovendien heeft een lidstaat mogelijkwijze gemakkelijker toegang tot bepaalde soorten documenten dan de verzoeker” (HvJ, C-277/11, M.M. tegen Minister for Justice, Equality and Law Reform, Ireland, Attorney General, arrest van 22 november 2012, punt 66).

De samenwerkingsplicht zoals neergelegd in artikel 4, lid 1 van de Kwalificatierichtlijn heeft dus alleen betrekking op de eerste fase, *i.e.* de vaststelling van de feiten en omstandigheden die als bewijselementen tot staving van het asielverzoek kunnen dienen. De tweede fase van de beoordeling van de feiten en omstandigheden, met name het onderzoek van de gegrondheid van het verzoek om internationale bescherming en de juridische kwalificatie van de in de eerste fase vastgestelde feiten en bewijselementen in het licht van de beschermingsgronden in artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet, behoort tot de exclusieve bevoegdheid van de met het onderzoek belaste instanties. De samenwerkingsplicht heeft dus geen betrekking op deze tweede fase van de beoordeling van feiten en omstandigheden (HvJ, *MM*, punten 63-65, 67-70).

De beoordeling van een verzoek om internationale bescherming moet plaatsvinden op individuele basis en hierbij moet rekening worden gehouden met alle relevante informatie in verband met het land van herkomst op het tijdstip waarop een beslissing inzake het verzoek wordt genomen, met inbegrip van de wettelijke en bestuursrechtelijke bepalingen die gelden in het land van herkomst en de wijze waarop deze worden toegepast. Consistentie, voldoende detaillering en specificiteit alsook voldoende aannemelijkheid vormen indicatoren op basis waarvan de geloofwaardigheid van de verklaringen kan worden beoordeeld, rekening houdend met individuele omstandigheden van de betrokken verzoeksters. Twijfels over bepaalde aspecten van een verzoek om internationale bescherming ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet dan evenwel gaan over die elementen die de nood aan internationale bescherming kunnen rechtvaardigen.

Tenslotte bepaalt artikel 48/6 § 4 van de Vreemdelingenwet dat wanneer de verzoeksters bepaalde aspecten van hun verklaringen niet staven met schriftelijke of andere bewijzen, deze aspecten geen bevestiging behoeven indien aan de volgende cumulatieve voorwaarden is voldaan: *“a) de verzoeker heeft een oprechte inspanning geleverd om zijn verzoek te staven; b) alle relevante elementen waarover de verzoeker beschikt, zijn voorgelegd, en er is een bevredigende verklaring gegeven omtrent het ontbreken van andere bewijskrachtige elementen; c) de verklaringen van de verzoeker zijn samenhangend en aannemelijk bevonden en zijn niet in strijd met de algemene en specifieke informatie die gekend en relevant is voor zijn verzoek; d) de verzoeker heeft zijn verzoek om internationale bescherming zo spoedig mogelijk ingediend, of hij heeft goede redenen kunnen aanvoeren waarom hij nagelaten heeft dit te doen; e) de algemene geloofwaardigheid van de verzoeker is komen vast te staan.”*

5. Beoordeling in het licht van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet

5.1. Artikel 48/3, § 1 van de Vreemdelingenwet bepaalt:

“De vluchtelingenstatus wordt toegekend aan de vreemdeling die voldoet aan de voorwaarden van artikel 1 van het Verdrag betreffende de status van vluchtelingen dat op 28 juli 1951 te Genève tot stand is gekomen, zoals gewijzigd bij het Protocol van New York van 31 januari 1967.”

Dit artikel verwijst naar artikel 1 van het Vluchtelingenverdrag. Luidens artikel 1, A (2) van dit verdrag is een vluchteling elke persoon *“die (...) uit gegronde vrees voor vervolging wegens zijn ras, godsdienst, nationaliteit, het behoren tot een bepaalde sociale groep of zijn politieke overtuiging, zich bevindt buiten het land waarvan hij de nationaliteit bezit, en die de bescherming van dat land niet kan of, uit hoofde van bovenbedoelde vrees, niet wil inroepen, of die, indien hij geen nationaliteit bezit en verblijft buiten het land waarvan hij vroeger zijn gewone verblijfplaats had, daarheen, niet kan of, uit hoofde van bovenbedoelde vrees, niet wil terugkeren.”*

5.2. Verzoeksters zijn halfzussen en leggen ter staving van hun verzoek hun Salvadoraanse paspoorten, de paspoorten van de kinderen van eerste verzoekster en kopieën van hun identiteitskaarten voor. De Raad acht de identiteit en Salvadoraanse nationaliteit van verzoeksters, die niet betwist worden door verwerende partij, voldoende aangetoond.

5.2.1. Vooreerst stelt de Raad vast dat in de bestreden beslissing met betrekking tot eerste verzoekster met betrekking tot de bijzondere procedurele noden het volgende wordt vastgesteld: *“Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat er onvoldoende concrete elementen voorhanden zijn waaruit een bijzondere procedurele nood in uw hoofde kan worden afgeleid die het nemen van bepaalde specifieke steunmaatregelen rechtvaardigt. U verklaart te lijden aan angst, geeft aan dat u moeilijkheden heeft om zichzelf uit te drukken en details te vermelden (CGVS p.3) en u lijkt voorgaande ook te staven aan de hand van een psychologisch attest. Er werd u echter bij aanvang van het persoonlijk onderhoud aangegeven dat u steeds om extra pauze mocht vragen en dat u te allen tijde diende tussen te komen mocht u een vraag niet begrijpen of in het geval van onduidelijkheden (CGVS p.2). Bovendien blijkt uit de notities van het persoonlijk onderhoud duidelijk dat u goed in staat was om de vragen te begrijpen en om hier telkens een adequaat antwoord op te formuleren. Het persoonlijk onderhoud verliep overigens in normale omstandigheden. Gelet op wat voorafgaat kan in de gegeven omstandigheden redelijkerwijze worden aangenomen dat uw rechten in het kader van onderhavige procedure gerespecteerd worden evenals dat u kunt voldoen aan uw verplichtingen.”* In de bestreden beslissing met betrekking tot tweede verzoekster wordt eveneens gesteld: *Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat er onvoldoende concrete elementen voorhanden zijn waaruit een bijzondere procedurele nood in uw hoofde kan worden afgeleid die het nemen van bepaalde specifieke steunmaatregelen rechtvaardigt. U verklaart te worstelen met concentratieproblemen (CGVS p.3) en lijkt dit ook te staven aan de hand van een psychologisch attest, doch werd er u bij aanvang van het persoonlijk onderhoud aangegeven dat u steeds om extra pauze mocht vragen en dat u te allen tijde diende tussen te komen mocht u een vraag niet begrijpen of in het geval van onduidelijkheden (CGVS p.2). Bovendien blijkt uit de notities van het persoonlijk onderhoud duidelijk dat u goed in staat was om de vragen te begrijpen en om hier telkens een adequaat antwoord op te formuleren. Het persoonlijk onderhoud verliep overigens in normale omstandigheden. Gelet op wat voorafgaat kan in de gegeven omstandigheden redelijkerwijze worden aangenomen dat uw rechten in het kader van onderhavige procedure gerespecteerd worden evenals dat u kunt voldoen aan uw verplichtingen.”* De Raad stelt vast dat verzoeksters deze vaststellingen in de bestreden beslissingen niet betwisten en dat uit de notities van de respectievelijke persoonlijke onderhouden niet kan blijken dat de psychologische problemen van verzoeksters hen niet in staat stelden om de gestelde vragen te beantwoorden of het verloop van hun persoonlijk onderhoud negatief zouden beïnvloed hebben. De Raad stelt vast dat in het verzoekschrift enkel wordt gewezen op het feit dat de psychologische problemen van verzoeksters niet betwist worden maar dat noch de conclusies in de bestreden beslissingen met betrekking tot hun bijzondere procedurele noden, noch de vaststellingen in de bestreden beslissingen met betrekking tot de door verzoeksters voorgelegde psychologische attesten en de afwezigheid van een link tussen de aangehaalde vervolgingsfeiten en hun psychische problemen betwist worden.

Het verzoek om internationale bescherming houdt verband met bedreigingen door bendeleden in El Salvador. Uit de objectieve landeninformatie die door beide partijen ter beschikking wordt gesteld, blijkt dat er in El Salvador verschillende bendes actief zijn die een grote invloed uitoefenen op het dagelijks leven in de wijken waar ze territoriale controle hebben. De bendes zijn goed georganiseerd, kennen een hiërarchische structuur en hun criminele activiteiten zijn divers. Zo is afpersing een veelvoorkomende praktijk en maken zij zich verder schuldig aan bedreigingen, moordaanslagen, diverse (seksuele) geweldplegingen en (gedwongen) rekrutering. Het geweld in El Salvador is wijdverspreid en bijzonder ernstig waardoor het land momenteel wordt beschouwd als één van de gevaarlijkste ter wereld (COI Focus *“El Salvador: Veiligheidssituatie”* van 12 oktober 2020 (hierna: COI Focus 12 oktober 2020); UNHCR *Guidelines*).

Uit de landeninformatie kunnen een aantal potentiële risicoprofielen worden onderscheiden die slachtoffer kunnen worden van bendegeweld zoals, onder meer: personen die zich verzetten tegen het gezag van de bendes of de benderegels overtreden (bv. verzet tegen rekrutering), personen van wie wordt vermeend dat zij een bendelid zijn, LGBT-personen, inheemse volkeren, personen die slachtoffer kunnen worden van afpersing (bv. bepaalde beroepsgroepen), informanten, getuigen en slachtoffers van misdaden begaan door bendes en bepaalde beroepen zoals journalisten, mensenrechtenverdedigers, gemeenschapsleiders, onderwijzers, (ex-)politieagenten en (ex-)militairen, rechters, officieren van justitie en advocaten en familieleden van de voorgaande risicoprofielen (COI Focus 12 oktober 2020, p. 14-25; UNHCR *Guidelines*, p. 28 e.v.). Ook kinderen en jongeren in specifieke omstandigheden, bv. wanneer zij afkomstig zijn van wijken waar bendes opereren, of met een specifiek profiel behoeven een verhoogde aandacht (UNHCR *Guidelines*, p. 35-36; COI Focus 12 oktober 2020, p. 18-19). Of een verzoeker die valt onder een bepaald risicoprofiel nood heeft aan internationale bescherming is evenwel afhankelijk van de specifieke omstandigheden van de individuele zaak, zoals in de richtlijnen van UNHCR zelf wordt onderkend (*“may be in need of (...) protection (...)”*)

depending on the circumstances of the individual case”; “Not all persons falling within the risk profiles outlined in this Section will necessarily be found to be a refugee.”; “Depending on the particular circumstances of the case (...), p. 28-29 e.v.).

5.2.2. Volgens hun verklaringen werden verzoeksters het slachtoffer van een poging tot ontvoering door bendeleden van bende 18 in hun woonplaats Tonacatepeque op 12 oktober 2019. Deze poging tot ontvoering zou voorafgegaan zijn door twee telefoontjes naar eerste verzoekster in augustus 2019 van een onbekend persoon die in het tweede telefoontje naar El Chele vroeg. Volgens hun verklaringen verwijst El Chele naar L.R., neef van beide verzoeksters, die politieagent was en omwille van zijn beroep gevisieerd werd door een bende in 2015. Als gevolg hiervan zou L.R. ondergedoken zijn en uiteindelijk in 2017 naar de Verenigde Staten uitgeweken zijn, waar hij momenteel verblijft. Ook de zus en broer van L.R. werkten volgens hun verklaringen (notities PO tweede verzoekster, p. 16) voor de politie in El Salvador en vertrokken in 2019 naar Costa Rica en van daaruit naar Australië (notities PO eerste verzoekster, p. 16).

De Raad stelt met verwerende partij vast dat verzoeksters geen documenten bijbrengen waaruit kan blijken dat zij verwant zijn aan L.R.. Zij brengen wel een verklaring bij van een inspecteur R.O.V.M. die verklaart dat hij op 22 augustus 2015, als dienstdoend officier van de eliteafdeling tegen de georganiseerde misdaad (DECO) een telefoon kreeg van een politieofficier van de CIP (Centrum voor Politie-Inlichtingen) om hem te melden dat zij informatie hadden verkregen dat bende 18 een aanslag zou plegen op L.R., die in de wijk Los Ruanos woont in het kanton Veracruz. R.O.V.M. verklaart verder dat hij daarop L.R. contacteerde en hem aanraade zich in veiligheid te brengen en een politiepatrouille organiseerde voor L.R. om hem tijdelijk naar de kerk Cristo Redentor te brengen (administratief dossier, stukken voorgelegd door de asielzoeker, stuk 9 (vertaling)). Daarnaast brengen zij ook een kopie van een anoniem tekstbericht bij waarin gewaarschuwd wordt voor een aanslag op L.R. (administratief dossier, stukken voorgelegd door de asielzoeker, vertaling +503 7201 6...22 augustus 2015) en een kopie van een verblijfsvergunning in de Verenigde Staten van L.R. (administratief dossier, stukken voorgelegd door de asielzoeker, stuk 9). De Raad stelt vast dat uit deze documenten de verwantschap tussen verzoeksters en L.R. als dusdanig niet kan blijken. Ook kan hieruit niet worden afgeleid om welke redenen deze persoon een verblijfsvergunning heeft verkregen in de Verenigde Staten.

De Raad stelt vast dat verzoeksters beiden verklaren dat hun neef bij de politie werkte als onderzoeker en omwille van een bedreiging door de bende naar de Verenigde Staten moest vluchten nadat hij eerst onderdook in El Salvador. Eerste verzoekster kent de volledige naam van haar neef (notities PO eerste verzoekster, p. 14) terwijl tweede verzoekster één voornaam en familienaam van haar neef kent (notities PO tweede verzoekster, p. 15). Verder stelt de Raad vast dat eerste verzoekster weliswaar verklaart dat zij haar neef beter kende dan haar halfzus omdat zij veel meer contact had met hem, verschillende jaren bij hen heeft gewoond en meer met hem is opgegroeid en hem vaak ging bezoeken in zijn woning (notities PO eerste verzoekster, p. 15), maar desalniettemin zijn politierang niet kende. Waar zij verklaart dat haar neef ook *“meer van mijn leeftijd is”* (notities PO eerste verzoekster, p. 15), blijkt evenwel uit de kopie van de verblijfsvergunning dat hij geboren is in 1981, terwijl eerste verzoekster geboren is in 1991 en dat zij tien jaar jonger is dan deze persoon. Dat eerste verzoekster veel meer contact heeft gehad met haar neef dan tweede verzoekster kan een verklaring bieden voor de vaststelling dat tweede verzoekster minder over de specifieke taken van haar neef bij de politie weet dan eerste verzoekster. Evenwel is het opmerkelijk dat eerste verzoekster, die volgens haar verklaringen ook nadat zij getrouwd was met haar neef, in contact bleef en hem vaak ging bezoeken, niet weet in welk politiekantoor hij gestationeerd was of welke rang hij precies had. Volgens eerste verzoekster deelde L.R. deze informatie bewust niet mee uit veiligheidsoverwegingen, zoals opgemerkt in het verzoekschrift, maar uit haar verklaringen blijkt ook dat zij *“altijd nieuwsgierig was naar wat hij deed op zijn werk”* (notities PO eerste verzoekster, p. 15) maar verder weinig details kan geven over het soort werk dat hij deed. De Raad stelt vast dat alles samen beschouwd uit hun verklaringen kan blijken dat zij een neef hebben die politieagent is geweest in El Salvador, maar dat zij verder weinig details kunnen geven over de aard van zijn werkzaamheden; noch de problemen die hij zou hebben gehad.

In zoverre uit de door verzoeksters voorgelegde documenten kan blijken dat L.R. bij de politie werkte en dat hij bedreigd werd door bendeleden en uit hun verklaringen kan blijken dat zij een neef hebben die politieagent was, stelt de Raad evenwel vast dat zij niet concreet aannemelijk maken dat zij het voorwerp zijn geweest van bedreigingen en een poging tot ontvoering omwille van hun familiale band met L.R. omwille van volgende redenen.

Zo stelt de Raad, met betrekking tot de door verzoeksters aangehaalde feiten vooreerst vast dat verzoeksters niet aannemelijk maken waarom de bendeleden meer dan twee jaar nadat L.R. El Salvador had verlaten, zouden wachten om verzoeksters lastig te vallen om meer informatie te verkrijgen over L.R.. Zo het feit dat eerste verzoekster van GSM veranderde nog zou kunnen verklaren waarom zij slechts twee anonieme oproepen kreeg op haar GSM, is het naar het oordeel van de Raad evenwel niet aannemelijk dat de bende eerste verzoekster zonder enige aanleiding in augustus 2019 zou contacteren omwille van hun neef die in 2015 met de dood bedreigd werd en in 2017 El Salvador zou verlaten hebben. Hoewel niet zonder meer kan worden aangenomen dat bendes in El Salvador rationeel handelen, kan niet ingezien worden waarom verzoeksters geviseerd zouden worden door de bendeleden met betrekking tot een persoon die op dat ogenblik al meer dan twee jaar uit El Salvador vertrokken was. In zoverre verzoeksters stellen dat het om een continuüm van bedreigingen ten aanzien van familieleden van L.R. zou gaan en zij daartoe wijzen op het feit dat ook de broer en zus van L.R. problemen hadden en El Salvador moesten verlaten, stelt de Raad vooreerst vast dat zij evenmin aannemelijk maken dat de problemen van de broer en zus van L.R. verband hielden met de problemen van L.R. en dat zij met betrekking tot deze personen geen enkel document neerleggen waaruit kan blijken dat zij El Salvador hebben verlaten, noch dat zij voor de politie werkten, zoals tweede verzoekster beweert (notities PO tweede verzoekster, p. 16). Bovendien stelt de Raad vast dat volgens hun verklaringen ook de zus en broer van L.R. El Salvador verlieten in 2019 en dus meer dan twee jaar nadat L.R. El Salvador verlaten zou hebben; zodat, los van de vaststelling dat verzoeksters geen enkel element aanbrengen waaruit kan blijken dat ook zij voor de politie werkten noch dat hun vertrek te maken had met de problemen van L.R., ook hier verzoeksters niet aannemelijk maken waarom de bendeleden meer dan twee jaar na zijn vertrek uit El Salvador, zijn broer en zus zouden lastig vallen. Bovendien stelt de Raad vast dat verzoeksters geen gewag maken van specifieke problemen omwille van hun neef die politieagent was sinds 2007 tot het vermelde telefoontje in augustus 2019. Dat de bendeleden hen dan plots in 2019 zouden viseren om meer informatie te verkrijgen over hem, zoals zij beweren, maken zij dan ook allerminst aannemelijk.

Verder is ook de manier waarop zij erin zouden geslaagd zijn te ontsnappen aan hun belagers op 12 oktober 2019 weinig aannemelijk. Volgens hun verklaringen deden de feiten zich voor aan een bushalte in een verlaten zone. Hoewel zij met een wapen werden bedreigd door een van de bendeleden die uit de wagen was gekomen, konden zij volgens hun verklaringen wegrennen naar hun nabijgelegen huis nadat de bus aankwam. Zoals terecht wordt gemotiveerd in de bestreden beslissingen kan niet worden ingezien waarom de bendeleden zich zouden laten tegenhouden door een aankomende bus indien zij verzoeksters daadwerkelijk wilden ontvoeren aangezien zij zich in een verlaten zone bevonden. Om dezelfde reden is het ook niet aannemelijk dat geen van de bendeleden hen zou achterna gerend zijn op dat ogenblik, zoals tweede verzoekster verklaart. Verder stelt de Raad vast dat verzoeksters tegenstrijdige verklaringen afleggen over de specifieke handelingen die de bendeleden zouden hebben gesteld tijdens het persoonlijk onderhoud en het interview bij de Dienst Vreemdelingenzaken. Waar tweede verzoekster verklaart bij de DVZ dat zij geslagen werden door de bendeleden, verklaart zij bij het CGVS dat *“zij zeiden ons tweemaal dat we moesten instappen Toen we zeiden van niet, toen richtten ze met een wapen naar ons”* (notities PO tweede verzoekster, p. 20) en maakt zij verder op geen enkel ogenblik gewag van enig fysiek geweld dat zij zouden ondergaan hebben. Eerste verzoekster verklaart bij de DVZ dan weer *“dan opende de zijdeur en probeerden er mannen ons in de auto te duwen met geweld, we verdedigden ons en plots kwam de bus daar”* (CGVS vragenlijst, punt 3.5.). Tijdens het persoonlijk onderhoud gevraagd of de mannen één van hen vastgrepen verklaart eerste verzoekster evenwel dat *“Vz; denkt na. Er was een...ik meen mij te herinneren dat er een kleine schermutseling was waarbij hij ons wel vastnam en hij ons wel probeerde los te trekken. Kunt u mij dat eens toelichten? De tweede persoon deed de deur open en hij zei dat we moesten opstappen, deze persoon was gewapend. Toen we het wapen zagen, zetten ik en mijn zus een stap naar achter, maar alles gebeurde heel snel op dat moment, ik denk dat hij zijn hand uitstak en ons in de auto sleurde, maar op dat moment kwam er snel een bus aan en zijn we snel kunnen weglopen. Kunt u mij eens uitleggen, als die man jullie al bijna vast had, wat verandert het feit dat een bus passeert daar dan aan? Hoe konden jullie zo gemakkelijk ontsnappen? Ik meen mij te herinneren dat hij zijn hand wel uithaalde om ons vast te pakken maar ik denk niet dat het gelukt is”* (notities PO eerste verzoekster, p. 19). Daarna verklaart verzoekster dan weer dat zij niet heeft gezien dat één van de bendeleden haar of haar zus heeft kunnen vastpakken of meesleuren maar dat *“mijn zus heeft mij gezegd dat zij zich dat wel herinnerde. Ik herinner mij de scene met andere fragmenten”* (idem).

De Raad kan slechts vaststellen dat eerste verzoekster haar verklaring voortdurend aanpast en zowel beweert dat zij in de auto werden gesleurd als dat geprobeerd werd om hen vast te pakken maar dat dit niet gelukt is en haar verklaringen ook niet onderling consistent zijn met de verklaringen van haar zus. De vastgestelde tegenstrijdigheden betreffen de kern van verzoeksters vluchtmotieven.

Zelfs indien kan aangenomen worden dat verzoeksters psychologische problemen hebben, kan redelijkerwijze verwacht worden dat zij coherente verklaringen afleggen over een dergelijke ingrijpende gebeurtenis. De vaststelling dat zij hiertoe in gebreke blijven ondermijnt dan ook de geloofwaardigheid van hun verklaringen en het beweerd incident op 12 oktober 2019. Verzoeksters slagen er niet in de motieven van de bestreden beslissingen op dit punt te weerleggen. Dat eerste verzoekster er zich van bewust is dat haar zus een andere perceptie heeft van het incident maar dat zij het beschrijft zoals zij het beleefd heeft, zoals aangevoerd in het verzoekschrift, verklaart niet waarom haar eigen verklaringen over dit incident intern tegenstrijdig zijn.

Verder stelt de Raad, in navolging van de commissaris-generaal, vast dat verzoeksters verklaren dat zij tussen de beweerd ontvoeringspoging op 12 oktober 2019 en hun vertrek naar België op 6 november 2019 op hetzelfde adres zijn blijven wonen en dat zij geen gewag maken van enig incident of poging van hun belagers om hen opnieuw te ontvoeren of hen te bedreigen in deze periode. Bovendien verklaart eerste verzoekster ook dat haar halfbroer en moeder nog steeds op dat adres wonen (notities PO eerste verzoekster, p. 5) en verklaart tweede verzoekster dat zij en haar zus, noch haar moeder en broer problemen hebben gekend sinds de beweerd ontvoeringspoging. In de bestreden beslissingen wordt hierover terecht als volgt gemotiveerd: *“Voorts dient te worden vastgesteld dat u en uw zus tussen de vermeende ontvoeringspoging op 12 oktober 2019 en jullie reis naar België op 6 november 2019 allebei op jullie gewoonlijke adressen zijn blijven wonen (CGVS p.4; CGVS zus p.4-5). In deze tijdspanne van meer dan drie weken zouden jullie geen enkele confrontatie of incident meer hebben gekend (CGVS zus p.21). Nochtans ligt het in de lijn der verwachtingen dat, indien jullie belagers uit waren op informatie over uw neef en zij zelfs energie staken in ontvoeringen om dat te bewerkstelligen, zij ook aan jullie woningen komen aankloppen en deze bijvoorbeeld binnenvallen om druk uit te oefenen. Afgaand op één van de versies van jullie relaas lagen die slechts op een steenworp van de bushalte waar zij jullie zogezegd probeerden te vatten (CGVS zus p.18), waardoor het slechts een kleine moeite moet geweest zijn om ook jullie adressen te achterhalen. Dat er in die hele periode niets gebeurde, past dan ook niet in het plaatje. Hierbij kan worden toegevoegd dat ook uw moeder en uw halfbroer J., die nog steeds op diezelfde locatie wonen, geen ernstige problemen meer hebben gekend (CGVS zus p.21), hetgeen er evenmin op wijst dat er benedeleden jullie familie willen tergen om informatie te verkrijgen.”* De Raad stelt vast dat verzoeksters geen ernstig verweer voeren tegen deze motieven, die steun vinden in het administratief dossier. De loutere stelling in het verzoekschrift dat het gegeven dat er niets gebeurde in de drie weken na de ontvoeringspoging niet voldoende is om te besluiten dat het risico niet meer actueel zou zijn en dat dit onvoldoende reden is om in de zin van artikel 48/7 aan te nemen dat dit vervolging of ernstige schade zich niet opnieuw zal voordoen, volstaat daartoe niet. *In casu* stelt de Raad vast dat volgens hun verklaringen de ontvoeringspoging plaatsvond vlakbij hun woning. Daargelaten of tweede verzoekster meters dan wel minuten bedoelde toen zij de afstand tussen de bushalte waar de beweerd ontvoeringspoging plaatsvond en haar huis bedoelde, blijkt uit hun verklaringen in elk geval dat de bushalte zeer dichtbij was en dat zij weliswaar in twee aparte huizen woonden, maar dat deze huizen op enkele meters van elkaar lagen (notities PO tweede verzoekster, p. 10). Dat hun belagers daarna geen enkele poging meer zouden hebben ondernomen om hen te belagen, terwijl zij volgens hun verklaringen aan de bushalte dicht bij hun woning zouden zijn opgewacht door hun belagers, is dan ook niet aannemelijk en strookt geenszins met hun verklaringen dat zij via hen op zoek zouden zijn naar L.R.. De vaststelling dat noch verzoeksters voor hun vertrek, noch hun familieleden die op hetzelfde adres woonden na hun vertrek enig probleem hebben ondervonden omwille van de beweerd mislukte ontvoeringspoging, ondermijnt verder de geloofwaardigheid van hun verklaringen dat zij werden belaagd omwille van hun neef L.R..

Voorts leggen verzoeksters tegenstrijdige verklaringen af over het tijdstip waarop zij besloten hadden om het land te verlaten. Waar eerste verzoekster verklaart dat zij en haar zus daartoe besloten onmiddellijk na de beweerd ontvoeringspoging, stelt tweede verzoekster dat zij dit besloten nadat zij aangifte hadden gedaan bij de politie (notities PO, tweede verzoekster, p. 13). Tweede verzoekster verklaart later tijdens het persoonlijk onderhoud bovendien dat “de klacht hebben wij ingediend om naar hier te komen” (notities PO tweede verzoekster, p. 21). Zij verklaart daarna gevraagd wat zij hiermee bedoelt, weliswaar dat de klacht werd ingediend *“met de bedoeling om te zien of er in El Salvador het probleem kon opgelost worden”* (notities PO tweede verzoekster, p. 22), maar dit doet geen afbreuk aan de pertinente vaststellingen in de bestreden beslissingen dat eerste verzoekster verklaarde dat de politie haar trachtte te overhalen om geen klacht in te dienen (notities PO eerste verzoekster, p. 21, terwijl tweede verzoekster verklaart, gevraagd hoe de politie reageerde nadat haar zus de verklaring had afgelegd, dat ze alleen zeiden dat ze zoveel mogelijk zouden proberen op te lossen (notities PO tweede verzoekster, p. 22). In de bestreden beslissingen wordt hierover terecht gemotiveerd dat *“Uw uitleg hiervoor, namelijk dat uw zus misschien een andere indruk kreeg, kan dit bezwaarlijk vergoelijken.*

In het geval van een werkelijke vrees was de politie allicht een van de enige instanties die jullie konden helpen en was hun reactie op uw aangifterelaas aldus een cruciaal element voor jullie veiligheidssituatie. Dit zijn zaken die jullie uitgebreid met elkaar moeten hebben besproken. Dat jullie zich hierin zo tegenspreken, is dan ook uiterst opvallend en doet eens te meer afbreuk aan de ernst van deze aangifte.” Verzoeksters’ betoog, dat deze tegenstrijdigheden te wijten zijn aan het feit dat eerste verzoekster alleen met de onderzoeker van de politie aanwezig was wanneer de klacht werd genoteerd en dat tweede verzoekster daarbij niet aanwezig was, volstaat niet om de vastgestelde tegenstrijdigheden te weerleggen, nu hiermee geenszins een verklaring wordt geboden voor de vaststelling dat de reactie van de politie cruciaal was en dat dit een element is dat uitvoerig moet zijn besproken tussen beide verzoeksters. Bovendien laten verzoeksters de vastgestelde tegenstrijdigheden met betrekking tot het tijdstip waarop zij besloten om El Salvador te verlaten ongemoeid.

Uit de lezing van bestreden beslissingen blijkt duidelijk dat de vaststellingen met betrekking tot verzoeksters’ paspoorten en die van hun kinderen in de marge worden vermeld en dus geenszins als een determinerend motief kan worden beschouwd; dat ook niet wordt overgenomen door de Raad. Bijgevolg kan verzoeksters’ betoog dat zij niet wisten wie de reis organiseerde en de reis zonder tussenstops zou gebeuren, geen ander licht werpen op bovenstaande vaststellingen.

Ook de overige door verzoeksters neergelegde documenten kunnen niet tot een andere analyse leiden. De Raad stelt vast dat verzoeksters de pertinente vaststellingen in de bestreden beslissingen op geen enkele wijze betwisten waar zij het volgende stellen: *“Ook het gegeven dat u getrouwd bent met E. R. A. G., hetgeen u lijkt te staven met een uittreksel uit het huwelijksregister, wordt op zich niet betwist. Verder kan het toestemmingsdocument van zijntwege louter aantonen dat E. ermee akkoord gaat dat u met de kinderen het land verlaat, niets meer en niets minder. Verder is uw klachtenformulier bij de politie niet van die aard dat het de door u ingeroepen feiten aannemelijk maakt, daar eenieder eender welke verklaring kan afleggen. Om enige bewijskracht aan een document te ontnemen, dient het te worden ondersteund door geloofwaardige en plausibele verklaringen, hetgeen in casu niet het geval is. Bovendien werd hierboven geargumenteed dat de verklaringen van u en uw zus over deze aangifte geenszins compatibel zijn (zie supra). Het andere document van de politie dat jullie neerlegden, betreft slechts een algemene beschrijving van de criminaliteit in de wijk Altavista, waardoor het in casu ook geen begin van bewijs vormt. Het politieel rapport over de problemen van uw neef en zijn verblijfskaart in de Verenigde Staten, betreft slechts een kopie waarin een politieagent verwijst naar een nakende aanslag op L. R.. Ook het waarschuwingsbericht is slechts een schermopname waarin opnieuw naar het voorgaande verwezen wordt en de fotokopie van de Amerikaanse verblijfskaart wijst slechts op een verblijfsstatus, zonder meer. Belangrijk is hierbij op te merken dat het niet is omdat de persoon waarnaar in deze kopieën verwezen wordt volgens datzelfde document gezocht werd door bendes, u en uw zus E. daarom ook persoonlijk en doelgericht zouden worden gevisieerd. Zoals hierboven uiteengezet zijn de door jullie ingeroepen feiten echter allesbehalve geloofwaardig. Overigens maakt de situatie van de persoon vernoemd in deze kopieën – die volgens jullie verklaringen jullie neef is – in se niet het voorwerp uit van jullie eigen verzoek om internationale bescherming. U verklaarde ten overstaan van het CGVS dat u lijdt aan angst (CGVS p.3) en legt een psychologisch attest neer dienaangaande. De door u aangehaalde psychische problematiek hoeft door het CGVS niet te worden betwist. Doch gezien bovenstaande observaties duidelijk aantonen dat er in het geheel geen geloof kan worden gehecht aan uw asielrelaas (i.e. dreigtelefoontjes en ontvoeringspoging), kan ook de link tussen deze psychische problemen en de door u aangehaalde vluchtaanleiding niet worden aangenomen. Zoals eerder aangegeven, blijkt uit de notities van het persoonlijk onderhoud duidelijk dat u goed in staat was om de vragen te begrijpen en hier telkens een adequaat antwoord op te formuleren. Op geen enkel moment stokte u, noch gaf u aan dat het niet lukte om het gehoor verder te zetten. Bijgevolg vermag dit psychologisch attest de appreciatie van het CGVS niet in positieve zin om te buigen. In de marge dient te worden opgemerkt dat u zich voor medische problemen dient te richten tot de geijkte procedure. Dit is een aanvraag voor een machtiging tot verblijf gericht aan de Minister of zijn gemachtigde op basis van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980.”* De Raad stelt vast dat deze motieven correct zijn en steun vinden in het administratief dossier en dat deze zoals reeds aangehaald niet betwist worden door verzoeksters en neemt deze motieven bijgevolg over in dit arrest.

5.3. Verzoeksters argumenteren verder dat zij bij terugkeer naar El Salvador een verhoogd risico lopen om door bendes te worden gevisieerd omwille van hun verblijf in het buitenland en omwille van het gegeven dat zij reeds eerder werden bedreigd. Zij verwijzen hierbij naar de COI Focus *“Retour au pays des ressortissants”* van 12 juli 2019 en van 9 januari 2020 alsook naar Human Rights Watch, *“Deported to Danger”*, van februari 2020; de UNHCR *“Eligibility Guidelines for Assessing the International Protection Needs of Asylum-Seekers from El Salvador”*, March 2016 (hierna UNHCR *Eligibility*

Guidelines); UN Human Rights Council, "Report of the Special Rapporteur on extrajudicial, summary or arbitrary executions on her mission to El Salvador" en Immigration and Refugee Board of Canada, Issue Paper: "El Salvador: Information Gathering Mission Report - Part 1: Gangs in El Salvador and the Situation of Witnesses of Crime and Corruption", September 2016. Verwerende partij brengt bij aanvullende nota de COI Focus, "El Salvador: Retour au pays après un épisode migratoire" van 13 juli 2021 bij.

De Raad stelt vast dat op basis van de voorliggende landeninformatie niet kan worden aangenomen dat iedere terugkerende Salvadoraan enkel en alleen door deze terugkeer een risico op vervolging loopt dan wel een reëel risico om ernstige schade te ondergaan in de zin van artikel 48/4, § 2, a) en b) van de Vreemdelingenwet. De terugkeer naar El Salvador blijkt immers een complex gegeven dat door vele factoren wordt beïnvloed waaronder uiteraard het profiel van de verzoeksters om internationale bescherming zelf, de achterliggende redenen van hun vertrek, de duur van het verblijf in het buitenland en het land waar zij verbleven hebben. Er moet een onderscheid worden gemaakt tussen terugkeerders die reeds problemen kenden voor hun vertrek uit El Salvador en de andere terugkeerders. Voorts is onder meer ook duidelijk dat een verblijf in landen waar de El Salvadoraanse bendes actief zijn (de Verenigde Staten, naburige landen, ...) en de eventuele rol van de terugkeerder bij deze bendes in het buitenland – of in El Salvador zelf voor het vertrek – belangrijk is bij het beoordelen van de terugkeer. Een individuele beoordeling blijft dan ook noodzakelijk. Het volstaat niet om te verwijzen naar een algemeen profiel en algemene landeninformatie om een vrees voor vervolging dan wel een reëel risico op ernstige schade aannemelijk te maken. Dit moet *in concreto* worden aangetoond. Verzoeksters slagen hier niet in. Zoals hierboven uiteengezet, wordt niet aannemelijk gemaakt dat verzoeksters werden bedreigd door bendeleden in El Salvador. Er zijn verder geen andere concrete indicaties dat zij zouden gevisieerd worden door de bendes. Verzoeksters maken dan ook geen gegronde vrees voor vervolging in hun hoofde aannemelijk op grond van het feit dat zij een verhoogd risico zouden lopen als personen die in het verleden problemen hadden met of bedreigd werden werd door bendeleden.

Het feit dat zij een periode in België hebben verbleven, is evenmin voldoende om een gegronde vrees voor vervolging aan te tonen. Uit de landeninformatie blijkt weliswaar dat verzoeksters zouden kunnen te maken krijgen met afpersing, maar ook dat veel Salvadoranen hier het slachtoffer van worden (COI Focus Retour 9 januari 2020, p. 20-21 en COI Focus, "El Salvador: Retour au pays après un épisode migratoire" van 13 juli 2021, p. 22 - 24), zodat het risico op afpersing in het geval van verzoeksters niet verschilt van het risico waar Salvadoranen zonder migratieachtergrond mee te maken kunnen krijgen. De Raad brengt in herinnering dat afpersing een alomtegenwoordig en wijdverspreid fenomeen is waarmee veel Salvadoranen te maken krijgen, ongeacht het hebben van een migratieverleden. Verzoeksters' verblijf in België resulteert als dusdanig ook niet in bijzondere kenmerken waardoor zij identificeerbaar zouden zijn als personen die in het buitenland hebben verbleven. De loutere mogelijkheid om in aanraking te komen met afpersing bij terugkeer, volstaat niet om internationale bescherming te verkrijgen. Verder wijst de Raad er op dat een wijdverspreide praktijk van afpersing als dusdanig niet het vereiste minimumniveau van ernst bereikt om als vervolging in de zin van artikelen 48/3 van de Vreemdelingenwet te kunnen worden gekwalificeerd.

Het geheel van de individuele omstandigheden van verzoeksters in acht genomen en cumulatief beoordeeld en afgewogen in het licht van de situatie in El Salvador, besluit de Raad dat verzoeksters nalaten *in concreto* aannemelijk te maken dat zij ernstige problemen riskeren bij terugkeer naar El Salvador omwille van eerdere beweerde problemen met bendeleden en/of het feit dat zij in het buitenland hebben verbleven.

Indien zoals, *in casu*, is vastgesteld dat verzoeksters de door hen voorgehouden vervolgingsfeiten niet aannemelijk maken, is een verder onderzoek van de materiële bestanddelen van de vluchtelingendefinitie niet langer noodzakelijk. Verzoeksters' betoog, onder verwijzing naar de geciteerde landeninformatie, dat de ernst van de incidenten die zij in het verleden hebben ondergaan niet mag onderschat worden; dat deze gebeurtenis een groot risico op toekomstige vervolging met zich meebrengt; dat de bendes informatie uitwisselen over personen die bij hen in een negatief daglicht staan en dat zij een groot risico lopen om in geval van terugkeer door de bende vervolgd te worden, is dan ook niet dienstig. Dit geldt ook voor het betoog dat verzoeksters moeten worden beschouwd als personen die een vorm van verzet pleegden tegen de bende als semi-autoriteit; dat dit de uiting vormt van een politieke overtuiging en zij daardoor een vervolging vrezen in de zin van de Conventie van Genève, dat er geen intern vluchtalternatief is en geen mogelijkheid tot bescherming vanwege de Salvadoraanse autoriteiten.

Dit doet immers geen afbreuk aan de bovenstaande vaststellingen waarbij besloten werd dat verzoeksters de beweerde problemen met bendeleden in El Salvador niet aannemelijk maken.

5.4. Bovenstaande vaststellingen volstaan voor de Raad om te besluiten dat in hoofde van verzoeksters geen gegronde vrees voor vervolging in zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet en artikel 1, A van het Vluchtelingenverdrag kan worden aangenomen.

6. Beoordeling in het licht van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet

6.1. Artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

“§ 1. De subsidiaire beschermingsstatus wordt toegekend aan de vreemdeling, die niet voor de vluchtelingenstatus in aanmerking komt en die geen beroep kan doen op artikel 9ter, en ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst, of in het geval van een staatloze, naar het land waar hij vroeger gewoonlijk verbleef, terugkeert, een reëel risico zou lopen op ernstige schade zoals bepaald in paragraaf 2 en die zich niet onder de bescherming van dat land kan of, wegens dat risico, wil stellen en niet onder de uitsluitingsgronden zoals bepaald in artikel 55/4, valt.

§ 2. Ernstige schade bestaat uit: a) doodstraf of executie; of, b) foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing van een verzoeker in zijn land van herkomst; of, c) ernstige bedreiging van het leven of de persoon van een burger als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict.”

Dit artikel vormt de omzetting van de artikelen 2(f) en 15 van de Richtlijn 2011/95/EU (voorheen oude artikelen 2(e) en 15 van de Richtlijn 2004/83/EG van de Raad van 29 april 2004 inzake minimumnormen voor de erkenning van onderdanen van derde landen en staatlozen als vluchteling of als persoon die anderszins internationale bescherming behoeft, en de inhoud van de verleende bescherming). Uit dit artikel volgt dat de verzoeker, opdat hij kan genieten van de subsidiaire beschermingsstatus, bij terugkeer naar het land van herkomst een “reëel risico” loopt. Het begrip “reëel risico” wijst op de mate van waarschijnlijkheid dat een persoon zal worden blootgesteld aan ernstige schade. Het risico moet echt zijn, d.i. realistisch en niet hypothetisch. Paragraaf 2 van artikel 48/4 verduidelijkt wat moet worden verstaan onder het begrip “ernstige schade” door drie onderscheiden situaties te voorzien.

6.2. Met betrekking tot de ernstige schade zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, a) van de Vreemdelingenwet, stelt de Raad vast dat door verzoeksters geen elementen worden aangebracht op basis waarvan een reëel risico op de doodstraf of executie kan worden afgeleid. Waar in het verzoekschrift landeninformatie wordt geciteerd om aan te tonen dat zowel de bendes als de overheid in El Salvador zich schuldig maken aan buitengerechtelijke executies, tonen verzoeksters niet aan dat zij een individueel, reëel risico lopen om het slachtoffer hiervan te worden.

6.3. In zoverre verzoeksters zich, wat betreft de ernstige schade zoals bedoeld in de artikel 48/4 § 2, b) van de Vreemdelingenwet beroepen op de aangevoerde vluchtmotieven, kan dienstig worden verwezen naar de hoger gedane vaststellingen waarbij werd geconcludeerd dat zij hun vrees voor vervolging niet aannemelijk maken. Verzoeksters tonen verder geen andere persoonlijke kenmerken of omstandigheden aan waaruit blijkt dat zij een reëel risico lopen op foltering of onmenselijke behandeling of bestraffing. In zoverre verzoeksters zich beroepen op hun hoedanigheid als terugkeerders en hun verblijf in het buitenland om een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 § 2, b) van de Vreemdelingenwet aan te tonen, verwijst de Raad naar de overwegingen in punt 5.4 van dit arrest waarbij werd vastgesteld dat dat het loutere risico om met afpersing of beroving te worden geconfronteerd als dusdanig niet volstaat om een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 § 2, b) van de Vreemdelingenwet in hoofde van verzoeksters aan te tonen.

6.4. Overeenkomstig artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet wordt de status van subsidiaire bescherming toegekend aan een vreemdeling, die niet voor de vluchtelingenstatus in aanmerking komt en ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst terugkeert, hij een reëel risico zou lopen op ernstige schade omwille van een “ernstige bedreiging van het leven of de persoon van een burger als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict”.

Hieruit volgt dat enkel wanneer een situatie wordt gekenmerkt door het bestaan van een gewapend conflict én de aanwezigheid van willekeurig geweld, er toepassing kan worden gemaakt van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet (zie HvJ 30 januari 2014, C-285/12, *Diakité*, pt. 30; HvJ 17 februari 2009 (GK), C-465/07, *Elgafaji*, pt. 43).

Gelet op het geheel van de landeninformatie die door partijen ter beschikking werd gesteld, wordt niet betwist dat het bende-gerelateerd geweld in El Salvador wijdverspreid en bijzonder ernstig is. De bendes maken zich schuldig aan crimineel geweld en er is ook politieel geweld dat uitgaat van Salvadoraanse overheden. Verder is er sprake van geweld tussen bendes onderling, enerzijds, en confrontaties tussen bendes en de Salvadoraanse overheden, anderzijds.

Uit de beschikbare landeninformatie blijkt evenwel dat het geweld in El Salvador, hoe wijdverspreid ook, in wezen doelgericht en geïndividualiseerd is. Zo stelt UNHCR dat “*most if not all violence in Salvadorian society is discriminate, targeting specific individuals or groups of individuals for specific reasons*” (UNHCR, “*Eligibility Guidelines for Assessing the International Protection Needs of Asylum-Seekers from El Salvador*” van maart 2016, p. 44-45 (hierna ‘UNHCR Guidelines’)). Dit wordt beaamd in het rapport “*An atomised crisis Reframing displacement caused by crime and violence in El Salvador*” van september 2018, opgesteld door het Refugee Law Initiative van de universiteit van Londen, waarin het geweld door de bendes als “*highly targeted and individualized*” wordt gekenmerkt. Het geweld dat wordt gebruikt door bendes en de Salvadoraanse overheden viseert aldus duidelijk welbepaalde personen of groepen van personen voor een welbepaalde reden of doel (zie “*COI Focus Salvador Situation Sécuritaire*” van 15 juli 2019, p. 11-19; UNHCR *Guidelines*, p. 28 e.v.). Het hoge aantal moorden waarin dit geweld resulteert, blijkt dan ook voornamelijk het gevolg te zijn van afrekeningen tussen bendeleden dan wel doelgerichte acties door politie en legereenheden, waarbij alle partijen zich schuldig maken aan buitengerechtigde executies en buitenproportioneel geweld (COI Focus van 15 juli 2019, p. 7-11; “*COI Focus Salvador Situation Sécuritaire*” van 12 oktober 2020, p. 9-14).

Nergens uit de landeninformatie blijkt dat het geweld in El Salvador resulteert in een hoog aantal burgerslachtoffers die niet specifiek door dit geweld worden geviseerd; noch blijkt dat het type wapens dat gebruikt wordt de kans daartoe zou verhogen. Evenmin worden andere methoden of tactieken gebruikt die de kans op dergelijke burgerslachtoffers vergroten of burgers als doel nemen.

De Raad stelt vast dat, ondanks de schade die omstaande derden kan treffen, het geweld in El Salvador aldus doelgericht en niet willekeurig van aard is. Dat het bendege geweld en de campagnes van de Salvadoraanse overheden tegen de bendes soms resulteren in interne ontheemding en beperkte mobiliteit, doet hieraan geen afbreuk.

Het geweld dat de situatie in El Salvador kenmerkt moet dan ook veeleer in overweging worden genomen bij een beoordeling in het licht van artikel 48/3 en artikel 48/4, a) en b) van de Vreemdelingenwet waarbij het aan verzoekster is om een gegronde vrees voor vervolging dan wel een reëel risico te concretiseren. Uit wat hierboven werd besproken, blijkt dat *in casu* geen gegronde vrees voor vervolging noch een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, a) en b) van de Vreemdelingenwet werd aannemelijk gemaakt.

Verzoeksters brengen geen elementen aan die het oordeel van de Raad op dit punt kunnen ombuigen. In zoverre verzoekers aanvoeren dat uit de COI Focus Salvador “*Situation sécuritaire*” van 2019 blijkt dat meerdere bronnen, waaronder GIWPS en een artikel in het Journal of International Humanitarian Legal Studies de veiligheidssituatie in El Salvador als een gewapend conflict hebben gekwalificeerd en zij in het algemeen verwijzen naar het hoge aantal slachtoffers en de diepgaande gevolgen van het geweld op het openbare leven in El Salvador, stelt de Raad vast dat de door hen geciteerde bronnen grotendeels dezelfde zijn als diegene waarop de bestreden beslissing gebaseerd is en dat zij geen elementen aanbrengen waaruit kan blijken dat het bende-gerelateerd geweld in El Salvador niet doelgericht maar willekeurig van aard zou zijn. Ook uit het door verzoekers geciteerde rapport van OSAC, het artikel van 30 november 2019 op de website foreignpolicy.com en het rapport Life under gang rule van International Crisis Group, allen eveneens geciteerd in de COI Focus Salvador “*Situation Sécuritaire*” van 12 oktober 2020, kan niet blijken dat het bende-gerelateerd geweld in El Salvador resulteert in een hoog aantal burgerslachtoffers die niet specifiek door dit geweld worden geviseerd. In de door verzoekers geciteerde paragraaf uit artikel “*Inked or Not: Maras and Their Participation in El Salvador’s Recent Armed Conflict*”, gepubliceerd in het Journal of International Humanitarian Legal Studies van 23 november 2019 suggereert de auteur dat de situatie in El Salvador onder de definitie van

gewapend conflict onder internationaal humanitair recht valt, maar kan hieruit evenmin blijken dat er sprake is van willekeurig geweld in El Salvador.

Bij gebrek aan willekeurig geweld in El Salvador is artikel 48/4 § 2, c) van de Vreemdelingenwet niet van toepassing.

7. Wat de aangevoerde schending van artikel 48/7 van de Vreemdelingenwet betreft, wijst de Raad erop dat hierin wordt gesteld dat er een duidelijke aanwijzing is dat de vrees voor vervolging gegrond is en het risico op ernstige schade reëel is indien de verzoeksters in het verleden reeds werden vervolgd, of reeds ernstige schade hebben ondergaan, of reeds rechtstreeks zijn bedreigd met dergelijke vervolging of met dergelijke schade, tenzij er goede redenen zijn om aan te nemen dat die vervolging of ernstige schade zich niet opnieuw zal voordoen. De Raad verwijst naar wat hierboven werd besproken en waaruit volgt dat verzoeksters de beweerde problemen met de bende 18 niet aannemelijk maken gelet op de ongeloofwaardigheid van hun verklaringen hierover. Bijgevolg is verzoeksters' verwijzing naar artikel 48/7 van de Vreemdelingenwet niet dienstig.

8. Wat betreft de door verzoeksters aangevoerde schending van het zorgvuldigheidsbeginsel blijkt uit het administratief dossier dat verzoeksters op het CGVS werden gehoord. Tijdens dit gehoor kregen zij de mogelijkheid hun vluchtmotieven uiteen te zetten en hun argumenten kracht bij te zetten, konden zij nieuwe en/of aanvullende stukken neerleggen en hebben zij zich laten bijstaan door een advocaat, dit alles in aanwezigheid van een tolk die het Spaans machtig is. De Raad stelt verder vast dat de verwerende partij zich voor het nemen van de bestreden beslissingen heeft gesteund op alle gegevens van het administratief dossier, op algemeen bekende gegevens over verzoeksters' land van herkomst en op alle dienstige stukken. Dat de verwerende partij niet zorgvuldig is te werk gegaan, kan derhalve niet worden bijgetreden.

9. Met betrekking tot de door verzoeksters ingeroepen schending van de formele, uitdrukkelijke motiveringsplicht merkt de Raad het volgende op. De artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991, die onder meer stellen dat beslissingen met redenen omkleed moeten zijn, hebben tot doel de betrokkenen een zodanig inzicht in de motieven van de beslissingen te verschaffen, dat zij in staat zijn te weten of het zin heeft zich tegen die beslissingen te verweren met de middelen die het recht hen verschaft. Ze verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissingen ten grondslag liggen en dit op een afdoende wijze. Het begrip "afdoende" impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing. Hetzelfde geldt voor de ingeroepen schending van artikel 62 van de Vreemdelingenwet. *In casu* dient te worden vastgesteld dat de bestreden beslissingen zowel in rechte als in feite gemotiveerd zijn. Uit het betoog van de verzoeksters blijkt dat zij de motieven van deze beslissingen kennen en begrijpen. Zij zijn er immers in geslaagd middelen aan te wenden die de deugdelijkheid van de opgegeven motieven betreffen. Het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht is dus bereikt. Een schending van de formele motiveringsplicht wordt niet aangetoond.

10. Wat betreft de aangevoerde schending van de rechten van de verdediging stelt de Raad vast dat dit niet verder ontwikkeld wordt in het verzoekschrift en dat verzoeksters niet aanduiden hoe de rechten van de verdediging concreet geschonden zouden zijn door de bestreden beslissing zodat dit onderdeel van het middel niet ontvankelijk is ((RvS, nr. 165.291 van 29 november 2006; RvS, nr. 163.900 van 20 oktober 2006; RvS, nr. 115.139 van 28 januari 2003; RvS, nr. 119.398 van 15 mei 2003; RvS, nr. 106.104 van 26 april 2002).

11. Uit wat voorafgaat blijkt dat er geen essentiële elementen ontbreken waardoor de Raad niet over de grond van het beroep zou kunnen oordelen. Verzoeksters hebben evenmin aangetoond dat er een substantiële onregelmatigheid aan de bestreden beslissingen zou kleven in de zin van artikel 39/2, § 1, 2° van de Vreemdelingenwet. De Raad ziet geen redenen om de bestreden beslissingen te vernietigen en de zaak terug te zenden naar de verwerende partij. De overige aangevoerde schendingen kunnen hier, gelet op het voorgaande, dan ook evenmin leiden tot een vernietiging van de bestreden beslissingen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De verzoekende partijen worden niet erkend als vluchteling.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partijen geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zes januari tweeduizend tweeëntwintig door:

dhr. K. POLLET,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. A.-M. DE WEERDT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

A.-M. DE WEERDT

K. POLLET